Omraam Mikhaël Aïvanhov

NATURĂ UMANĂ ȘI NATURĂ DIVINĂ

Cap. 1 - Natura umană... sau natura animalică?

Fiecare fiinţă omenească care vine pe lume aduce cu ea vechi porniri moştenite dintr-un trecut foarte îndepărtat, când avea multe trăsături comune cu animalele, aceste trăsături fiind înregistrate în ea pe vecie. Nimeni nu s-a putut descătuşa şi nu s-a putut elibera de acest trecut. Diferenţa dintre fiinţe constă tocmai în faptul ca, anumiţi oameni luminaţi de scânteia Ştiinţei Iniţiatice ştiu să- şi domine pornirile animalice, în timp ce alţii, care au fost privaţi de această lumină sau nu au acceptat-o, nu pot face altfel decât să-şi manifeste pornirile inferioare. Este normal, natural, pentru ei Ştiinţa Iniţiatică este ceva anormal şi împotriva naturii, în timp ce, în faţa lumii divine tocmai Ştiinţa Iniţiatică este cea firească.

Iată un subiect faţa de care majoritatea oamenilor este lipsită de lumină: ceea ce este natural şi ceea ce nu este. Oamenii vorbesc despre faptul că urmează natura, că o imită, că se supun legilor ei şi acest lucru este pozitiv, dar despre ce natură este vorba?. Nu există o singură natură, ci două: cea inferioară şi cea superioară. Mulţi dintre acei care „se supun naturii” (aşa cum singuri o afirmă), se opun, în realitate, naturii superioare, în timp ce aceia care s-au hotărât să lase cale liberă naturii divine în ei, se străduiesc să limiteze natura animalică. O mare confuzie zace în mintea oamenilor, de aceea este necesar ca ei să devină

conştienţi de existenţa unei naturi superioare înlăuntrul lor, natură ce are manifestări contrare celei pe care ei o numesc „natură umană”, şi care nu este în realitate decât natura lor inferioară moştenită din regnul animal. De câte ori nu am auzit, pentru a justifica anumite slăbiciuni, exclamaţii de genul: „Este omeneşte!”. Ei bine, în realitate, dacă judecăm limpede acest „este omeneşte”, aceasta înseamnă pur şi simplu: este primitiv, animalic!. Nu este scris nicăieri că omul trebuie să se lase în voia acestor slăbiciuni.

Să lăsăm animalele acolo unde se află.. Din moment ce singura lor problemă este supravieţuirea, ele trebuie să mănânce, să se adăpostească, să se înmulţească, să se apere... De aceea, natura le-a înzestrat cu instincte în faţa cărora ele se supun, şi pe care le numim instincte de conservare, de procreare, de agresivitate... deci, este normal, firesc ca ele să fie egoiste, crude, temătoare... Dar lucrurile stau altfel în privinţa oamenilor: Inteligenţa Cosmică le-a dat înţelepciune, alte calităţi şi virtuţi ce le permit să-şi depăşească instinctele; chiar dacă ei posedă, în fiinţa lor, natura animalică, ei mai au şi o altă natură pe care trebuie să o dezvolte. Bineînţeles, eu nu spun că este uşor să o facă de azi pe mâine. Natura animalică este încă atât de aproape, cu instinctele şi lăcomiile sale.

Dacă veţi analiza, veţi constata cu uşurinţă că există în voi anumite tendinţe înrădăcinate în profunzimea fiinţei, pe care nimeni şi nimic nu le pot smulge, în timp ce, celelalte tendinţe trebuie mereu încurajate prin sfaturi, prin lecturi, prin rugăciune, altminteri ele riscă să dispară complet. De exemplu, când este vorba despre foame, sete, somn, de nevoia de avea anumite lucruri, de a gusta anumite plăceri, nu este nevoie de prezenţa cuiva care să vi le

amintească, totul este atât de bine implantat încât, chiar şi dacă nu doriţi, nu vă veţi putea despărţi de ele. Dar atunci când este cazul să judecaţi, să fiţi înţelepţi, prevăzători sau să posedaţi calităţi ce probează dezinteresul sau generozitatea, trebuie să fiţi mereu încurajaţi. Deci, există ceva în om care stă acolo, solid, bine înfipt pe picioarele sale, fără riscul de a cădea, şi altceva, ceva mult mai slab, care trebuie ocrotit, da, căci de-a lungul secolelor şi milenilor, în timpul reîncarnărilor, natura instinctivă a omului a avut tot timpul să se dezvolte şi să se întărească, în timp ce inteligenţa, judecata, înţelepciunea sunt apariţii recente.

În realitate, inteligenţa, înţelepciunea, sunt anterioare tuturor celorlalte manifestări, dar cum ele se găsesc departe de om, acestea trebuie să parcurgă un drum lung ca să se poată manifesta în el. Înţelepciunea este anterioară creaţiei lumii. Biblia ne spune: „Eu sunt înţelepciunea, iar Veşnicia m-a zămislit pe mine în primul rând, eu exist de o veşnicie, de la începuturi, dinainte de facerea pământului, eu eram lângă Ea, ajutând-o zi de zi”. Deci, înţelepciunea a apărut prima, dar instalarea ei în om nu durează de multă vreme, de aceea ea este încă fragilă, în timp ce instinctul zace foarte bine înrădăcinat.

Nu trebuie să ne mirăm că trăim în lume şi îi suportăm influenţele. În realitate nu este vorba despre influenţe, ci de propria voastră natură instinctivă, preistorică, care se trezeşte şi se lasă antrenată în manifestări cu care simte că se află în afinitate, fără ca raţiunea să se poată pronunţa. Ca să vă justificaţi, veţi spune: „Am suportat influenţe nefaste şi am făcut tâmpenii!.” Nu, aveţi ceva în voi care vă împinge să urmaţi aceste influenţe şi este normal... Toţi oamenii

îşi poartă în sinea lor propriul trecut animalic: unii posedă viclenia, alţii sunt dominaţi de cruzime sau senzualitate... Acum, se pune problema ca să lucraţi pentru dezvoltarea inteligenţei voastre, care trebuie să devină destul de solidă în voi, rezistând atacurilor acestei naturi instinctive. Aceasta este problema pe care, o avem cu toţii: aceea de a învăţa sa nu capitulăm mereu în faţa naturii noastre inferioare.

Evident, această natură este puternică dar, nu datorita puterii şi stabilităţii ei trebuie să depunem armele. Ea este puternică numai datorită faptului că a avut mult timp să se fixeze. Vă mai spuneam că ea este atât de egoistă, rea, crudă chiar, deoarece s-a dezvoltat în condiţii foarte grele. Priviţi numai animalele, cu tot ceea ce au de înfruntat în lupta pentru supravieţuire, pentru procurarea hranei sau a adăpostului, pentru păstrarea lor... Cum vreţi voi ca aceasta natură, care s-a dezvoltat în asemenea condiţii, să fie acum dulce, bună, miloasă?. Nu, ea se arată egoistă, crudă, ranchiunoasa, şi în manifestările ei acest fapt se observă clar.

Natura inferioară a avui dreptul de a avea un loc în faţa soarelui şi şi-a îndeplinit perfect această sarcina, dar ea nu reprezintă ultima etapă a dezvoltării umane, căci acum este rândul inteligenţei, raţiunii, şi înţelepciunii să-şi spună cuvântul.

Să luăm cazul fricii, care este un instinct foarte puternic în lumea animalelor. Natura le-a înzestrat pe animale cu aceasta, tocmai ca să le facă conştiente de existenţa pericolului şi să le facă să se apere. Deci, frica le este cel mai bun ghid: prin ea, ele se salvează şi se instruiesc. Toate fiinţele trebuie să înceapă prin a fi temătoare. Mai târziu, într-un stadiu mai avansat al evoluţiei lor, Inteligenţa Cosmică intervine şi le

eliberează de această piedică, înlocuind temerea prin inteligenţă ; este mai bine să ştii, să cunoşti, să înţelegi, decât să fii fricos şi să rămâi neştiutor. Este normal ca frica să domine animalele, căci neavând inteligenţă, ele se vor salva astfel de pericol ; dar, dacă omul care posedă acest element nou, acest factor de progres - inteligenţa -rămâne, încă, la stadiul temerii animalice, el nu va mai evolua, fiindcă acest fapt nu mai stă în firea lucrurilor.

Deci, putem enunţa această lege: ceea ce natura a plănuit şi a aprobat la un anumit moment dat, nu mai poate fi făcut la un altul. Aşa se întâmplă cu multe lucruri în viaţă: muncim, cu toate puterile, ca să obţinem anumite lucruri, apoi ne străduim din răsputeri să ne despărţim de ele!, înţelepciunea înseamnă să ştii cât timp le poţi păstra şi când trebuie să te desparţi de ele. Acest exemplu al fricii trebuie să vă facă să cugetaţi: omul trebuie să se descătuşeze de frică .

Iată un alt exemplu: un băiat este atras de o fată şi simte nevoia să o îmbrăţişeze: este normal şi firesc. Da, dar dacă el va urma mereu acest instinct, oare ce se va petrece cu el?. Va rămâne de-a pururea un animal. Atunci, o altă natură intervine şi îi spune: „Este în folosul tău să te stăpâneşti, să te domini, să te controlezi” şi evident, se poate spune că ne găsim în cazul unei naturi nefireşti... Altul are nevoie de bunurile vecinului său: natura îl împinge să le ia, căci aceasta este situaţia, el are nevoie şi gata!... Dar dacă natura superioară apare, ea îi va spune: „Nu lua ceea ce nu-ţi aparţine, nu ai acest drept, altminteri vei plăti”... Iată deja inteligenţa, dreptatea, morala.

Toţi oamenii îşi urmează natura dar, problema este să ştim dacă este vorba despre natura animalică sau despre natura divină. Din nefericire, majoritatea

oamenilor este ataşată, cu o fidelitate absolută, de natura animalică. Da, oamenii sunt fideli, sinceri, convinşi că ea este calea de urmat, şi în ziua când încercăm să îi convingem că există în ei o altă natură pe care o pot dezvolta, viaţa le devine deodată extrem de complicată!. Dar, trebuie să o facem: locuinţa pe care strămoşii noştri au muncit să o construiască a fost minunată vreme de secole, dar vine şi vremea când ea se şubrezeşte şi stă să cadă; trebuie să o demolăm şi să construim una nouă în locul ei. Da, o construcţie a putut fi minunata în anumite condiţii, dar odată cu schimbarea lor, lucrurile stau altfel Poate s-ar mai putea recupera câte ceva pentru noua construcţie, câteva grinzi sau cărămizi, dar ea trebuie demolată.

Iisus a spus: „Daca nu muriţi, nu veţi trăi”. Da, trebuie să murim ca să putem trăi: să murim în faţa naturii noastre inferioare, renăscând în faţa naturii superioare, asemenea grăunţei ce moare în pământ, ca să poată încolţi mai târziu. Dacă nu moare, adică dacă ar sta la nesfârşit într-un grânar, grăunţa noastră nu va rodi, căci stagnarea este o altă formă de moarte. Iar noi vom păţi la fel, dacă vom rămâne cu vechile mentalităţi: nu vom fi niciodată vii. Trebuie să murim în faţa vechilor forme, preluând altele noi, minunate, şi astfel vom supravieţui!- Doar nu vă puteţi închipui că Hristos ne-a dorit moartea?. Nu, „Dacă nu muriţi” înseamnă dacă nu schimbaţi formele, vechile obiceiuri, felul de a gândi. Nu, acela care a rostit cuvintele: „Eu sunt învierea şi viaţa”, nu ne dorea moartea, El vroia să devenim vii, asemenea lui... De aceea, nu ne mai rămâne decât un singur drum : să murim pentru natura inferioară şi să ne naştem pentru natura divină.

Cap. 2 - Natura inferioară, o reflectare inversă a naturii superioare

De mii de ani oamenii încearcă sa studieze, în vederea cunoaşterii structurii vieţii lor psihice, adoptând numeroase sisteme de clasificare. Unii au adoptat cifra 2 (spiritul şi materia, masculinul şi femininul, pozitivul şi negativul, cerul şi pământul, binele şi râul). Alţii au adoptat cifra 3 (gândire, sentiment, voinţă, ceea ce ar corespunde, de altfel, diviziunii teologiei creştine: spirit, suflet, corp). Alchimiştii împart omul în 4, corespunzător celor patru elemente: pământ, apă, aer, foc. Astrologii îl împart în 12, după cele 12 constelaţii. Hinduşii şi teozofii îl împart în 7: corp fizic, eteric, astral, mental, cauzal, budic, atmic. Cabaliştii îl împart în 3, în 4, în 9 sau chiar în 10... În sfârşit, pentru unii omul constituie o unitate indivizibilă. Oricare ar fi punctul de vedere adoptat, el se găseşte mereu în adevăr, evident acest lucru depinzând de discenământul nostru.

Pentru a simplifica lucrurile, vom spune că fiinţa omenească este o unitate perfectă, dar polarizată, adică ea se manifestă în cele doua direcţii, sub două naturi: natura inferioară şi natura superioară, care au aceeaşi capacitate de a gândi, de a simţi şi de a acţiona, dar în doua regiuni diferite. Eu am numit aceste doua naturi: personalitatea şi individualitatea..

Ceea ce trebuie să înţelegem, la început, este făptui ca, dacă natura, inferioară se opune naturii superioare, prima are totuşi originile sale în înalt, în Spirit La baza tuturor lucrurilor stă Spiritul, iată un adevăr pe care trebuie sa îl purtaţi veşnic în voi. Dar atunci când spiritul a dorit să-şi facă simţită prezenţa, el a. trebui! sa conceapă vehicule adaptate regiunilor

din ce in ce mai dense ale materiei, în care a trebuit să coboare. Aceste vehicule au fost denumite corpuri. Ele sunt, de la cel mai subtil până la cel mai rudimentar, corpurile atmic, budic, cauzal, care corespund naturii noastre superioare, individualităţii ; apoi corpurile mental, astral şi fizic care corespund naturii noastre inferioare, personalităţii. Corpurile fizic, astral (sau corpul sentimentelor) şi mental (sau corpul gândirii) reproduc la un nivel inferior corpurile atmic, budic şi cauzal.

Natura superioară
Corp atmic
Gândire
Natura inferioară

Veţi spune: „Dar dacă personalitatea este o reflectare a individualităţii, cum se face că ea este atât de limitată, slabă şi oarbă, supusă greşelilor?”. Vă voi răspunde că fiecare dintre voi posedă această individualitate care este de esenţă divină; ea locuieşte în regiunile celeste unde se bucură de cea mai mare libertate, de cea mai mare lumină, trăind în fericire şi pace, posedând toate puterile, dar nu se poate exprima în regiunile mai dense ale materiei decât în măsura în care cele trei corpuri inferioare (personalitatea) îi permit. O persoană pe care aici o vedem slabă, neştiutoare, răuvoitoare, este în acelaşi timp, în înalt, o entitate care posedă cunoaşterea, iubirea, pute-rea. Iată de ce găsim în aceeaşi fiinţă această limitare în jos şi această bogăţie şi perfecţiune în înalt. Ştiinţa ezoterică ne explică că omul este o fiinţă de o mare bogăţie şi complexitate, reprezentând mult mai mult decât latura sa fizică, palpabilă. Aceasta este marea diferenţă dintre Ştiinţa ezoterică şi ştiinţa

oficială. Ştiinţa oficială spune: „îl cunoaştem bine pe om, îl putem clasifica, căci el este format din anumite celule, organe; am identificat în structura sa anumite substanţe chimice, dându-le nume. Acesta este cu adevărat omul, în întregimea sa”. În timp ce, Ştiinţa ezoterică arată că omul posedă alte corpuri decât cel fizic, explicându-le natura şi modul lor de funcţionare.

Pentru moment, când individualitatea doreşte să se exprime prin regiunile dense şi groase ale personalităţi, ea nu o poate face la maximum. Vor trebui multe experienţe, exerciţii, studii, timp de secole şi milenii, până când corpurile care formează personalitatea să ajungă să exprime calităţile şi virtuţiile individualităţii. Dar în ziua când ele se vor dezvolta, corpul mental va deveni atât de subtil şi pătrunzător încât va începe, în sfârşit, să înţeleagă înţelepciunea divină, corpul astral va putea hrăni sentimentele cele mai nobile şi dezinteresate, iar corpul fizic va avea toate posibilităţile de acţiune, nimic nemaiputându-i rezista.

Cum nu există o adevărată separaţie între cele două naturi, individualitatea caută mereu să influenţeze personalitatea în sensul cel bun, dar personalitatea, dorind să fie liberă şi independentă, îşi face de cap, nu ascultă decât foarte rar de impulsurile venite din înalt. Deşi ea este hrănită, susţinută de individualitate, personalitatea i se opune până în momentul în care, datorită eforturilor depuse de omul tenace şi sârguincios, individualitatea reuşeşte să se infiltreze în ea, ca să o controleze şi să o domine. În acel moment, personalitatea devine atât de supusă şi ascultătoare, încât ea devine identică cu individualitatea: aici găsim adevărata fuziune, adevărata căsătorie, adevărata iubire. Iată ceea ce se

numeşte în Ştiinţa ezoterică „a uni cele două capete”. Unul dintre aceste capete este personalitatea care, la rândul ei este triplă, asemenea câinelui cu trei capete, Cerber, ce păzea intrarea în Infern; celălat capăt este individualitatea noastră, formată de asemenea dintr-o trinitate, materia noastră divină.

Această fuziune, unire, această mult dorită căsătorie trebuie să se împlinească într-o zi... Dar când?. Este greu de spus, căci pentru fiecare dintre noi se va face diferit. Aşteptând, iată ceea ce trebuie să facă discipolul: în mijlocul peripeţiilor şi frământărilor vieţii, el trebuie să supună personalitatea în faţa individualităţii, această voinţă divină situată deasupra lui, până când prima va deveni un instrument docil aflat la dispoziţia sa. Acesta este scopul tuturor practicilor şi exerciţiilor învăţate în Şcolile Iniţiatice.

Totul îşi află originea în Dumnezeu, iar natura noastră inferioara îşi are şi ea originea în Divinitate. Să presupunem că vă aflaţi în căutarea filonului de aur: găsiţi minereul şi trebuie să ex-trageţi metalul. Deşi sunt diferite, atât aurul cât şi minereul cu ganga sa au aceeaşi origine, căci întreaga materie are o singură origine. „Dar cum a reuşit bunul Dumnezeu, care se deosebeşte atât de mult de materie, să zămislească ceva atât de opac, de întunecat şi greu?”, iată o întrebare ce vă macină. Eu vă pot explica printr-un simplu exemplu.

La creaţia lumii, Dumnezeu a procedat asemenea păianjenului care îşi ţese pânza. Da, păianjenul ne arată cum Dumnezeu a creat lumea. Veţi replica: „Cum poate fi păianjenul atât de savant?”. Nu ştiu dacă el are diplome universitare, dar dacă îl observaţi cu atenţie, dacă îi veţi înţelege munca, veţi ajunge la câteva concluzii filozofice formidabile! Priviţi-l numai

cum îşi ţese pânza: găsim aici un întreg univers, o construcţie geometrică, matematică, impecabilă. Cum o realizează? Mai întâi el secretă un lichid care, întărindu-se, formează un fir foarte fin, suplu, elastic şi în acest moment el începe construcţia propriu-zisă.

Chiar şi melcii m-au instruit. Melcii posedă un corp moale, în timp ce cochilia lor este tare. La prima vedere, nu observăm nici o legătură între corpul melcului şi cochilia sa, şi totuşi tot el şi-a clădit casa prin secreţie, iar aceasta se măreşte pe măsură ce melcul pătrunde în micile ei interstiţii, prin corpul său eteric, îndepărtând particulele de materie. Melcul există separate de casa s a, dar el este acela care a clădit-o, mărind-o prin secreţiile sale.

Această imagine ne permite să înţelegem că Dumnezeu a zămislit lumea emanând o materie subtilă care apoi s-a solidificat.Veţi replica: „Acestea sunt povesti de adormit copii!” Poate, dar într-o zi toţi oamenii instruiţi vor simţi nevoia să le cunoască. În aparenţă, animalul însuşi şi cochilia sa nu sunt decât una şi aceiaşi materie, căci animalul însuşi, prin propria sa secreţie, şi-a clădit casa…Veţi fi uimiţi când vă voi spune că acelaşi lucru se întâmplă cu individualitatea şi personalitatea: personalitatea este opacă, grea, rigidă, asemenea unei carapace, în timp ce individualitatea este uşoară, mişcătoare, vie. Deşi sunt diferite, ele au totuşi aceeaşi origine.

Eul nostru superior, individualitatea, şi-a construit un vehicol, personalitatea, aşa cum melcul îşi poartă în spinare casa sa: aici este casa, noastră, noi locuim în ea. Dar, ceea ce este primejdios este faptul că omul a fost învăţat să se identifice cu carapacea sa şi nu cu spiritul, adică cu factorul formator cel mai puternic al său. De aceea, omul este slab, limitat, neputincios,

supus greşelii. Corpul fizic nu este identic cu omul, el este numai un vehicol ,un instrument ,o casă efemeră : adevăratul om se identifică cu spiritul, cu spiritul atotputernic, nelimitat şi atotcunoscător, de aceea omul nu va deveni cu adevărat puternic, luminat, nemuritor, divin, decât atunci când va reuşi să se identifice cu spiritul său. Deci, trebuie să ştiţi că voi toţi sunteţi nişte divinităţi... Da, sunteţi divinităţi şi trăiţi într-o regiune înaltă, unde nu există nici limitare, nici întuneric, nici suferinţă sau tristeţe, nici descurajare. Acolo vă găsiţi împlinirea. Dar această viaţă ce o trăiţi în înalt, nu o puteţi nici simţi, nici înţelege sau exprima, căci personalitatea nu vă permite acest lucru. Ea este mărginită, întunecată, neadaptabilă, sau prost racordată, asemenea unui nou că trăiţi un moment deosebit. Dar, din nou toate acestea dispar... Aşa este şi viaţa omului: o permanentă alternanță de lumină şi întuneric până în ziua în care, în sfârşit el va deveni expresia Divinităţii, trăind noua viaţă, renaşterea deplină.

Corpul astral, corpul dorinţelor este centrul personalităţii, căci de aici pleacă toate sugestiile, impulsurile, ce ne influenţează negativ. Corpul astral ne oferă elanul necesar, iar corpul mental face combinaţiile şi aranjamentele ce oferă satisfacţie primului. Iată ceea ce trebuie să înţelegeţi. Dorinţele noastre ne dictează comportamentul, iar intelectul, deşi le este superior, capabil să le oprească sau să li se impună, se pune în slujba lor. Acesta este adevărul!. Priviţi: lumea întreagă îşi pune inteligenţa în slujba dorinţelor ,a poftelor şi pasiunilor. Toată instruirea, cunoştinţele, bogăţia culturală pe care omul le posedă, sunt puse în slujba întunericului, a ciudăţeniilor venite „nu se ştie de unde”, a tenebrelor şi adâncimilor

învolburate. Oamenii cei mai pricepuţi şi luminaţi sunt în slujba unor forţe şi impulsuri nefericite. Iată tristul adevăr, şi dacă nu mă credeţi, nu aveţi decât să verificaţi!.

Atunci când corpul astral se va găsi în slujba intelectului, sau mai bine spus, când intelectul va fi în serviciul sufletului şi spiritului, atunci va exista perfecţiune... Tocmai acesta este rolul rugăciunii; să supună corpurile fizic, astral, mental, adică trinitatea inferioara care gândeşte, simte şi acţionează în mod egoist, trinităţii superioare care gândeşte, simte şi acţionează, dar într-o manieră divină, în folosul lumii întregi. Iată cea mai bună rugăciune: să ceri ca individualitatea să pună stăpânire pe întreaga ta fiinţă. Atât timp cât personalitatea stă aici să se impună, chiar dacă individualitatea reuşeşte să se strecoare din când în când, oferindu-ne sfaturi sau aducându-ne binecuvântări, ea nu se poate menţine, căci personalitatea păstrează puterea.... De aceea, nimic nu se leagă... Da, din când în când, individualitatea ne mai ajută, proiectând asupra noastră mici luminiţe, inspiraţii ce ne copleşesc, dar acest lucru este trecător: imediat, ea se retrage, căci fiinţa omenească prefera să întreţină relaţii cu personalitatea sa.

Unii vor spune: „Ce prostii, ce neadevăruri, nu pot crede în aşa ceva”, şi vor continua sa trăiască viaţa personalităţii. Să facă ce vor!, într-o zi, ei vor vedea unde este adevărul, dar vor pierde destul timp!. Este mult mai bine să accepţi din-tr-odată adevărul... Da, să-1 accepţi şi să avansezi. Aceasta nu înseamnă că veţi deveni o divinitate de azi pe mâine, nu... Veţi cădea, vă veţi descuraja, apoi vă veţi recâştiga curajul... până când, în sfârşit, construcţia divină,

impersonală, conştiinţa individulităţii îşi va găsi locul şi va prinde rădăcini.

Cap. 3 - În căutarea adevăratei noastre identităţi

Cea mai mare greşeală a oamenilor constă în tendinţa de identificare cu propria lor personalitate. Atunci când spun: „Eu vreau... (bani, maşini, femei), eu sunt... (bolnav, sănătos), eu am... (această dorinţă, această plăcere)”, oamenii cred cu adevărat că este vorba despre ei înşişi şi tocmai aici se înşeală. În realitate, personalitatea este aceea care are dorinţe, care gândeşte, suferă, iar ei, care nu ştiu aceste lucruri, aleargă, se grăbesc pentru a-i satisface toate exigenţele. Cum nu s-au analizat niciodată, ca să cunoască în profunzime adevărata natură a fiinţei umane, adică diferitele planuri în care ei evoluează, oamenii se identifică neîncetat cu personalitatea şi mai ales cu corpul lor fizic. Dar discipolul, el însuşi trebuie să ştie că înseamnă mai mult decât propriul său corp fizic şi că toate dorinţele şi instinctele nu îl reprezintă pe el, ci numai o mică parte din el: numai având aceste cunoştinţe, el poate avansa rapid pe drumul evoluţiei.

Yoga cunoaşterii de sine se numeşte în India Jnani-Yoga. Acela care practică Jnani Yoga vrea să se cunoască, să se regăsească. Deci, el începe prin a se regăsi: cine este, unde este. El vede că, şi atunci când îşi pierde un braţ, îşi păstrează eul, continuând să spună: eu, mie .. Deci, eul său nu este acel braţ. Dar picioarele, stomacul etc... oare îi reprezintă eul?. Nu, el este ceva în plus. Apoi, el îşi studiază domeniul sentimentelor şi constată că sentimentele pe care le trăieşte nu îi aparţin: pentru că, el le poate observa, le poate analiza şi domina, deci el este în alt loc, mult

mai sus. Acelaşi lucru este valabil şi pentru gânduri. Şi astfel, încet încet sfârşeşte prin a descoperi că acest eu pe care îl caută, acest eu care este deasupra lucrurilor, acest Eu superior este o parte a lui Dumnezeu însuşi, şi El este mare, imens, puternic, luminos, atotcunoscător...

După ani şi ani de disciplină şi practică spirituală (ceea ce nu este dat tuturor yoghinilor), ei fuzionează cu Eul superior. Cât despre acel mic eu, schimbător, vulnerabil, nesemnificativ, el nu îi aparţinea, din moment ce putea să-l judece şi să renunţe, să-l arunce ca pe un ambalaj folosit, în timp ce „el" există în continuare!.

Să privim un alt aspect al problemei!. Copilul care vorbeşte despre el, se poate exprima: „eu"... „mie", adultul se schimbă, dar continuă să spună „eu", bătrân fiind, da, el continuă să spună „eu". Acest „eu" este neschimbător. Copilul se schimbă continuu în timp ce acest „eu" rămâne neschimbat. Ce reprezintă acest „eu"?. Omul caută răspunsul şi constată că acesta nu este nici corpul fizic, nici sentimentele, pentru că ele se schimbă de-a lungul vieţii, nici gândurile, pentru că şi gândurile şi ideile se schimbă. Acela care se analizează profund, sfârşeşte prin a descoperi că această fiinţă despre care spune mereu "eu", "mie" este în realitate o parte a lui Dumnezeu însuşi şi face toate eforturile pentru a se uni cu El. Şi astfel ajunge să înţeleagă că personalitatea nu este o realitate veşnică, ci o reflеţie trecătoare şi o parte din adevăratul eu, un miraj, o iluzie pe care hinduşii o numesc „maya".

Efectul cel mai păgubitor al acestei iluzii este acela de a-i antrena pe oameni pe calea izolării: ea îi smulge din Izvorul divin, care este pentru toţi adevăratul Eu, făcându-i să trăiască într-o mulţime de mici euri

separate, cu dorinţe diferite, cu sentimente şi tendinţe diferite. Deci, nu este vorba despre o lume, aşa cum cred unii, care ar fi o Maya, ci este personalitatea noastră, eul nostru inferior, pentru că el ne împinge să ne considerăm ca nişte fiinţe izolate de ceilalţi şi de univers. Lumea nu este o Maya, ea este o realitate, materia este şi ea o realitate, la fel ca minciuna şi infernul. Iluzia este aceea de a crede ca suntem izolaţi de viaţa universală, de această Fiinţă unică care este peste tot, dar pe care nu o putem nici simţi, nici înţelege, pentru că eul inferior ne împiedică să o facem.

Prima descoperire pe care o face acela care începe să se regăsească prin metodele meditaţiei şi identificării este aceea că nu există o multitudine de fiinţe separate, ci o Fiinţă unică care lucrează prin intermediul tuturor fiinţelor, pe care le însufleţeşte, manifestându-se prin intermediul lor, chiar şi fără ştirea acestora; da, o singură fiinţă conduce şi coordonează toate manifestările lor. Aceia care au înţeles acest adevăr nu se pot dezbina şi nici revolta :pentru ei lumea întreagă este o fiinţă colectivă.

Vă voi da un exemplu. Să presupunem ca pe masă aveţi mai multe pahare diferite prin substanţă, forme, dimensiuni şi culori, în toate, eu voi pune un singur parfum: paharele pot fi diferite, dar conţinutul lor este acelaşi. Voi observa că toate aceste pahare rămân fixe, iar esenţa din ele se va evapora, răspândindu-se în jur. Ea este subtilă, eterica şi va produce în aer o fuziune: parfumul fiecărui pahar se amestecă cu cel al paharelor vecine, toate regăsindu-se în înalt, unde formează o unitate indivizibilă.

Această imagine ne poate înlesni înţelegerea modului în care unii se lasă antrenaţi de personalitate, nevăzând decât izolarea, trăind în iluzii. Dacă acceptă iluzia, ei se vor înşela mereu asupra realităţii lucrurilor, adoptând o filozofie materialistă, mincinoasă, sau mai corect spus. o filozofie adevărată în privinţa materiei, a formei, a învelişului, dar falsă în privinţa conţinutului, adică a sufletului, a spiritului, a gândurilor şi sentimentelor, unde totul se contopeşte formând o unitate.

Imaginaţi-vă acum câteva persoane care se simpatizează, se iubesc reciproc şi se găsesc adunate în jurul unei mese. În aparenţă, ele sunt separate: din punct de vedere materialist, în plan fizic, ele sunt creaturi distincte. Dar acesta este un punct de vedere limitat, căci între ele circulă curenţi şi se produc schimburi, fuziuni, forţe şi energii; datorită faptului că se iubesc într-un anumit plan, ele formează un întreg. Indiferent dacă este vorba despre pahare sau despre corpul fizic, suntem obligaţi, mai mult sau mai puţin, să ţinem cont de formă, de contururi, de limite, dar când ne ocupăm de parfum, de viaţa subtilă a fiinţelor, nu mai există nici contururi, nici limite. Nu veţi mai putea spune: „Iată, acestea sunt limitele parfumului sau ale vieţii, iată unde se opresc!. Este imposibil, pentru că tot ce este mobil, viu, strălucitor nu are limite.

De exemplu, pe mine mă puteţi desena, îmi conturaţi profilul, faţa, corpul, dar ceea ce desenaţi mă reprezintă oare pe mine?. Oare „eu” am contururi?. Nu, eu nu sunt corpul fizic, sunt aceea fiinţă care gândeşte, simte, acţionează şi s-ar putea să fiu mult mai mare decât corpul pe care-l vedeţi... Acest fapt este valabil şi în cazul vostru.

Şi soarele... El se află pe cer, are o formă, o dimensiune determinată... Şi totuşi, cum se poate ca de la aceea distanţă să reuşească să ne atingă?. Este sus, foarte departe, dar ajunge până la noi. înseamnă că reuşeşte să se dilate într-atât încât ne poate atinge. Ei bine, dacă soarele este capabil să facă acest lucru, atunci şi noi putem să-l facem: da, trimiţând de-a lungul spaţiului razele noastre care sunt, de fapt, gândurile noastre. Atunci când vă trimiteţi gândurile undeva, deşi sunteţi la mii de kilometri, puteţi atinge acel ceva.

Gândul nu reprezintă altceva decât emanaţii şi proiecţii asemănătoare chintesenţei pe care soarele nu încetează să o trimită aici pe pământ, şi la mii de ani lumină, în întreg universul. Razele soarelui reprezintă sufletul său, pe care-l proiectează în spaţiul infinit, ele sunt gândurile sale, gânduri ce îl reprezintă.

Haideţi să privim planetele... Sau să privim pământul: partea sa lichidă este mult mai întinsă decât cea solidă; partea gazoasă, atmosfera, este mult mai vastă decât cea lichidă, iar partea eterică se întinde mult mai departe, dincolo de soare. Cum această observaţie este valabilă şi pentru Mercur, Jupiter, Venus... putem concluziona că toate planetele se ating, se impregnează, se întrepătrund, formând o unitate. În exterior, ele sunt separate şi îndepărtate unele de altele, dar în interior (adică în partea subtilă) se contopesc. Iar noi, asemenea planetelor, ne atingem prin gânduri, prin emanaţii... Iată adevărata ştiinţă, adevărata filozofie.

Omul care se identifică cu natura sa superioară, reuşeşte să se regăsească, să se „cunoască”, adică să devină conştient de el ca parte a Divinităţii Însăşi. Stă scris în Biblie: „Sunteţi dumnezei”. Da, oamenii sunt

nişte dumnezei şi dacă, din păcate, se aseamănă deseori animalelor care se ucid şi se sfâşie între ele, acest fapt este datorat diminuării nivelului lor de conştiinţă, nivel ce se situează în personalitate, adică într-o regiune unde se simt limitaţi, reduşi la tăcere.

În realitate, noi constituim un întreg. De aceea, în momentul în care ai hotărât să faci rău cuiva, trebuie să te gândeşti şi să-ţi spui că îţi faci ţie un rău, pentru că tu trăieşti în aceea fiinţă, aşa cum şi aceasta trăieşte în tine. Iată începutul unei adevărate morale: să înţelegi că răul făcut altora, ţi-l faci, în realitate, ţie. Oare câţi oameni au verificat faptul că, atunci când o fiinţă dragă suferă sau primeşte lovituri, este ca şi când ei înşişi ar primi loviturile, iar dacă aceasta este fericită, se bucură sau biruieşte, acea fericire li se transmite şi lor. Lucrurile stau aşa numai dacă filozofia unităţii, a iubirii, a universalităţii, pătrunde în fiinţa umană, adică filozofia adevăratei cunoaşteri de sine. Dacă nu, ne vom bucura când i se întâmplă ceva rău vecinului, ah da, din păcate suntem fericiţi, încântaţi, când se întâmplă o nenorocire celorlalţi!

Personalitatea este aceea care menţine oamenii în această stare de conştiinţă interioară, fără ca ei să-şi dea seama, tocmai pentru faptul că aceştia se identifică cu ea, în loc să se identifice cu natura superioară. Bineînţeles, este greu să învingi anumite instincte, anumite dorinţe, dar ar trebui, cel puţin, să ajungem să fim conştienţi că nu eul nostru este aceia care are aceste dorinţe. Detaşându-vă astfel de personalitatea voastră, o vlăguiţi, şi vă va fi mult mai uşor să stabiliţi o legătură cu natura voastră superioară, identificându-vă astfel cu aceasta.

Cum au putut oare oamenii să-şi piardă lumina, până într-atât încât au făcut abstracţie de acest

„conţinut”, de această chintesenţă, de acest suflet pe care îl avem toţi, nesocotind ceea ce este viu, intens, subtil, oprindu-se numai, asupra ceea ce este material, inert?. Ei trebuie să înţeleagă că nimic nu este mai periculos decât concentrarea asupra materiei, identificarea cu ea, împotmolirea şi imobilizarea lăsându-i la bunul plac al duşmanilor. Trebuie să ştim să ne mişcăm, să schimbăm locul, sau chiar să ne luăm zborul ca păsările, căci atunci reuşim să scăpăm nemaifiind la bunul plac al împrejurărilor. Toate fiinţele care ştiu să se mişte, fiind vii, mobile, subtile, sunt de nevăzut; nu ajungem să le prindem, ele scapă mereu, se înălţa... plutesc. Veţi spune: „Da, dar există mereu corpul fizic!”. Este adevărat, el este greoi, material, expus pericolelor. Dar sufletul.... haideţi, încercaţi să simţiţi sufletul unui om, spiritul lui, conştiinţa sa! Ceva din om este deasupra tuturor condiţiilor şi a circumstanţelor. Putem pune stăpânire pe pahar, dar şi nu pe parfumul ce pluteşte în aer..

Acela care coboară foarte jos în materie, se va găsi la bunul plac al altora ce vor dispune de el. Aceasta se întâmplă cu majoritatea oamenilor: unii se folosesc de ei, îi plasează într-un loc, îi împing dintr-o parte în alta, îi înlătura, îi alungă, îi închid sau îi omoară. De aceea, iată concluzia mea: pentru a deveni capabili să depăşim greutăţile, nu vă lăsaţi dărâmaţi de nimic, de nici un necaz, de nici o tragedie: trebuie să plutim deasupra evenimentelor, trebuie să urcăm mereu şi mai ales trebuie să nu ne materializăm, în acel moment, tulburările, necazurile, pierderile, nu ne vor atinge, vom fi deasupra lor, foarte departe, în înalt.

Pentru a ajunge la această stare de conştiinţă sublimă, trebuie deseori să meditaţi asupra formulei să o pronunţaţi. „Eu sunt El” şi să o pronunţaţi. “Eu sunt

El”, adică numai el există, eu nu exist, nu sunt decât o reflectare, o umbră. Omul nu există separat de Creator, el este parte din Dumnezeu; unicul care are o existenţă proprie. Dumnezeu singur există, iar noi suntem o proiecţie a Lui. Deci, când spunem „Eu sunt El”, înţelegem că nu existăm în afara Lui, suntem legaţi de El, ne apropiem de El, pentru a deveni într-o zi una cu El. De milioane de ani, istoria ne transmite mărturii despre creaturi care au reuşit să se identifice cu Dumnezeu, câştigând puterea, lumina, extazul. Atât timp cât omul nu cunoaşte adevărata natură, el se va identifica cu corpul său fizic, cu sentimentele şi gândurile sale, fără să ştie care este adevărata realitate, rămânând slab şi bolnav.

Cap. 4 - Cum să depăşim limitele naturii inferioare

Toate slăbiciunile îşi au rădăcina în personalitate. De aceea, este inutil sa vă ocupaţi de propriile voastre slăbiciuni căci, pentru a corecta una singură, vă trebuie o viaţa întreagă şi chiar mai mult! Ceea ce ar trebui să vă preocupe este rădăcina personalităţii, ea fiind aceea care. le hrăneşte pe toate. Personalitatea se caracterizează prin egocentrism. Când se abandonează personalităţii, omul nu se ocupă decât de el, nu vede pe nimeni în jur, crezându-se buricul pământului: ar trebui ca întreaga lume să-i facă pe plac, să se învârtă în jurul lui, să-l privească cu iubire, să-l întrebe mereu dacă nu are nevoie de ceva.

Priviţi ce se întâmplă cu îndrăgostiţii. Dacă băiatul nu i-a acordat nici o privire iubitei sale (sau invers), ea va fi furioasă: „Cum? Să-mi facă aşa ceva mie? Să nu-mi acorde nici o privire, să nu-mi spună nici un cuvânt,

să nu vină să mă vadă!”. Ea nici nu se gândeşte la el, la faptul ca poate este obosit sau chiar nu are timp de aşa ceva, şi iată cum încep reproşurile. Personalitatea, nu este deloc generoasă, nu are pic de milă, nimic. Ea trebuie să aibă totul, să absoarbă totul, şi cum este nesăţioasă, nu numai că este ingrată, dar se simte jignită că nu i se oferă mai mult. Această nevoie de a primi stă la originea tuturor tendinţelor dăunătoarei revolta, gelozia, cruzimea, răzbunarea.

Atât timp cât personalitatea ocupă un asemenea loc, omul va fi mereu tulburat, pentru că va exista întotdeauna cineva care nu îl va băga în seamă, nu se va învârti în jurul lui, refuzând să i se încline, sau să-l considere drept un as, un geniu, o divinitate... Toate necazurile omului sunt consecinţa faptului că el şi-a hrănit într-atât natura inferioară încât a transformat-o într-un munte care îi blochează intrarea în împărăţia lui Dumnezeu.

Iisus a spus că i-ar fi mai uşor unei cămile să treacă prin urechile acului decât unui om bogat să intre în împărăţia lui Dumnezeu. Imaginea aleasă de Iisus nu a fost explicată niciodată, şi de aceea eu am dorit să o înţeleg m-am distrat făcând cercetări. Da, iată care sunt distracţiile mele. Şi eu mă amuz!. Oamenii spun mereu: „Distracţie plăcută”, deci eu mă distrez, împlinind astfel dorinţa celor din jur. Deci, m-am amuzat spunând: „Să vedem, ce îi este caracteristic cămilei?”. Şi am găsit că ea are o dimensiune mică a corpului astral, este cumpătată, traversează deşertul fără să mănânce şi să bea timp de mai multe zile. În timp ce, corpul astral al omului om bogat este enorm, este umflat, pentru că doreşte să înghită întreaga lume. De aceea, el nu poate intra în împărăţia Domnului, unde pătrund numai aceia care au ştiut să-şi

înfrâneze poftele şi dorinţele. Acesta este sensul vorbelor lui Iisus, altfel ar părea ciudat ca o cămilă, cu un asemenea corp, să treacă prin urechile acului, în timp ce un om bogat care poate fi foarte slab să nu reuşească să intre în împărăţia lui Dumnezeu?.

Dacă personalitatea omului este atât de mărită, înseamnă că învăţătura şi educaţia primită îl împing mereu să-şi dezvolte natura egoistă care s-a transformat într-o tumoră imensă ce îi invadează fiinţa: noi nu îl mai putem atinge, nu îi mai putem spune sau face nimic, fără să îi provoca reacţii bolnăvicioase. Nu este normal, omul nostru trebuie să înveţe să-şi dezvolte individualitatea pe care a cam uitat-o, şi să intre în pielea altora, spunându-şi: „Dacă prietenul meu nu a venit să-mi aducă asta sau cealaltă, înseamnă că este ocupat, obosit, bolnav... „ şi în loc să se înfurie mormăind idei răzbunătoare, să rămână calm şi înţelegător.

Dacă Iniţiaţii sau înţelepţii i-ar fi educat pe oameni, ei le-ar fi dat metodele necesare dezvoltării superioare, a individualităţii, care este generoasă, dezinteresată, impersonală. În zilele noastre nu ne mai educăm copiii, ne mulţumim numai să-i instruim, dezvoltându-le astfel personalitatea. Deci, fiecare se poartă ca şi cum ar fi singur pe pământ, crezându-se centrul universului şi dorind ca lumea întreagă să fie la dispoziţia sa. Cum aţi vrea ca oamenii cu o asemenea mentalitate să continue să trăiască împreună? Nu există decât contestaţii, revolte, certuri din cauza acestei dezvoltări exclusive a personalităţii. Iar vina o poartă şcolile şi universităţile care au orientat instrucţia într-o direcţie greşită. Dacă eu aş fi avut responsabilităţi în domeniul educaţiei, aş fi dat o altă orientare instrucţiei copiilor şi

a tineretului, şi totul s-ar fi schimbat... După câţiva ani, bineînţeles, dar totul s-ar fi schimbat.

Vă voi da un exemplu de comportament obişnuit al oamenilor; poate puţin exagerat, forţat, dar care reflectă bine mentalitatea celor mai mulţi dintre ei. Deci, iată un cuplu, bărbat şi femeie, şi haideţi să vedem ce se întâmplă cu ei. Dimineaţa, soţul pleacă la serviciu: „La revedere dragă.... La revedere dragă...” Se îmbrăţişează, gândindu-se la altceva. De îndată ce uşa s-a închis, femeia începe să-şi spună: „Ce prostie am făcut, măritându-mă cu el!. Este un ratat, un incapabil, un neîndemânatic... în timp ce vecinul, ei da, este cineva: este suficient să îi vezi ultima maşină cumpărată, bijuteriile oferite soţiei. Ah, ce nenorocire!” Şi se vaită, înjurând: „Nu mai pot suporta o asemenea situaţie. Când idiotul se va întoarce diseară acasă, va vedea el, îi voi spune tot ce gândesc!”. Astfel, ea se pregăteşte pentru acest lucru: întreaga zi se montează, se otrăveşte... .

Acum să vedem ce face soţul, la rândul lui: „Ah această.... (nu vă voi spune cuvântul), de ce am făcut prostia să mă însor cu ea?. Este atât de obişnuită, de proastă!. Nu-şi doreşte decât să se plimbe prin magazine cu micuţul ei câine, sau să se îndoape în cofetării cu prietenele ei, iar eu muncesc aici, în praf şi zgomot, ca să fac rost de banii pe care să-i cheltuiască pe prostii. Acest lucru nu mai poate dura, va vedea ea: când voi ajunge diseară acasă, îi voi spune tot ce gândesc!” Deci, întreaga zi, amândoi bombăne... şi când se întâlnesc, se sfâşie, pentru ca în ziua următoare să o ia de ia început.

Iată cum ar trebui să se petreacă, de fapt, lucrurile. Dimineaţa, la despărţire, ei se îmbrăţişează cu tandreţe, şi când soţul este plecat, soţia îşi va

spune: „Ah, săracul, când mă gândesc câte sacrificii face pentru mine!. Cum a putut să se căsătoarească cu mine, un om atât de nobil, de cinstit?. Şi mai ales câtă iubire!. Cum m-a îmbrăţişat!. Lucrează toată ziua, şi în condiţii grele!. Nu are nici un minut de odihnă... în timp ce eu sunt liberă, mă pot odihni, mă pot plimba. Ar trebui să îi pregătesc o masă bună pentru di-seară”. Şi astfel, întreaga zi gândindu-se la el cu drag, ea este fericită... în timpul acesta, la rândul lui, soţul îşi spune: „Ah, de ce m-am căsătorit cu ea?. Este o victimă: întreaga zi lustruieşte, se ocupă de copii, îi îmbracă, îi spală, nu are deloc timp să se plimbe. Eu merg la cârciumă cu prietenii, discut cu ei, în timp ce ea săraca, rămâne singură acasă aşteptând copiii de la şcoală... Ah, într-adevăr, este o femeie deosebită pe care cerul mi-a dăruit-o!. Nu voi lăsa lucrurile să continue astfel”. Şi ieşind de la serviciu, îi cumpără flori, un mic cadou, o surpriză, iar seara când se regăsesc, sunt fericiţi, se îmbrăţişează, gânguresc... Câtă iubire!.

În realitate, în cele două povestiri, cele două cupluri nu sunt mai bune unul în comparaţie cu celălalt, doar că în mintea lor au puncte de vedere diferite, un alt mod de a vedea lucrurile. Şi este atât de uşor de reparat acest lucru!. Pe tine însuţi nu te poţi schimba uşor, dar dacă îţi schimbi modul de a gândi, totul se schimbă. Şi acestea sunt personalitatea şi individualitatea: un punct de vedere.

Nu trebuie să ne ocupăm prea mult de exigenţele personalităţii şi chiar când avem motive să fim nemulţumiţi, trebuie să judecăm puţin, spunând: „Ascultă, dacă urc acum în maşina ta nu o să am decât neplăceri. Deci, tu trebuie să devii puţin mai înţelegător”. Şi astfel, datorită acestei scurte

conversaţii, personalitatea care este atât de umflată, se mai dezumflă puţin. Este foarte bine, căci ea nu trebuie să depăşească limitele, adică să ne dea sfaturi; ea este cea care trebuie sfătuită, şi nu invers. Dacă lucrurile nu se petrec aşa, nimic nu mai funcţionează. Dar cum nimeni nu are noţiuni clare despre acest subiect, totul funcţionează conform sfaturilor personalităţii. Acest lucru l-am văzut chiar şi la oamenii cei mai citiţi şi inteligenţi, la savanţi, toţi se lasă conduşi, fără măcar să-şi dea seama, de propria lor personalitate. Ei cred că iau singuri deciziile. Nu, nu este adevărat, personalitatea este aceea, ea este ca o a doua piele lipită de om, nu omul hotărăşte. Omul este iridividualitatea, adică tot ceea ce este inteligenţă, înţelepciune, lumină, nemurire, putere. Ei da, acesta este omul!. Doar că el nu are încă obişnuinţa de a trăi în individualitate, de a se identifica cu ea. La nivelul individualităţii, el doarme, în timp ce ia nivelul personalităţii stă treaz, şi aceasta este o mare greşeală.

Atât timp cât vă identificaţi cu personalitatea, veţi fi vulnerabili, pentru că ea vă va îndemna mereu să aveţi pretenţii imposibil de satisfăcut. Fiecare are problemele şi greutăţile lui, iar voi, aşteptând mereu ajutor şi înţelegere, veţi fi veşnic nefericiţi. Cineva va fi poate lângă voi, un moment, dar apoi va pleca. De aceea, vă spun: dacă aşteptaţi mereu să fiţi căutaţi, apreciaţi, iubiţi, veţi suferi pentru că vă bazaţi pe lucruri nesigure. Un moment poate că veţi fi iubiţi, dar în momentul următor nu puteţi şti ce se poate întâmpla. Nu trebuie să contaţi pe iubirea altora. Ea poate veni, bineînţeles, chiar destul de des, şi dacă vine este minunat, dar nu trebuie să contaţi pe acest lucru. Vreţi să fiţi fericiţi? Nu cereţi să fiţi iubiţi, ci iubiţi

voi înşivă zi şi noapte şi veţi fi neîncetat fericiţi. Poate că într-o zi veţi întâlni o iubire deosebită. Da, de ce nu? Poate să apară, dar nu o aşteptaţi. Iată cum am rezolvat eu problema: contez pe iubirea mea, vreau să iubesc, iar daca ceilalţi nu doresc acelaşi lucru, este treaba lor, vor fi nefericiţi, eu însă sunt fericit. Deci, problema este rezolvată. Iar dacă voi găsiţi o soluţie mai bună, veniţi să mi-o spuneţi.

M-am ocupat atât de mult de studiul personalităţii, încât astăzi ştiu totul despre ea: cum funcţionează, cum se hrăneşte, cum râde, cum vorbeşte, cum sfătuieşte şi este într-adevăr formidabilă! Şi voi studiaţi aici: gesturile ei, limbajul ei, privirea, chiar şi culorile ei. Personalitatea nu a avut niciodată culori luminoase, nu străluceşte niciodată, cu excepţia momentelor de efervescenţă sexuala. Atunci, ea se aprinde pentru o clipă, dar lumina nu durează prea mult, devine foarte repede ştearsă... Când este nemulţumită, vă arunca o privire neagră, dar ce neagră!. Veţi şti imediat că personalitatea vă priveşte. Bineînţeles, ea este capabilă de mângâieri şi îmbrăţişări, dar numai pentru a obţine ceva pentru ea însăşi. Şi individualitatea poate mângâia şi îmbrăţişa, dar vă oferă Cerul, poezia, muzica. Deci, amândouă vă îmbrăţişează, dar între sărutările lor există o diferenţă pe care fără îndoială nu aţi observat-o niciodată. Când cineva vă îmbrăţişează, oare ştiţi dacă este personalitatea sau individualitatea lui aceea care face acest lucra?,

Şi în acest caz vă pot da câteva repere. Când este vorba despre personalitatea cuiva care vă îmbrăţişează, ea vă stoarce, vă epuizează ca o ventuză, ca o caracatiţă. Ea este aceea care profită, iar voi cei care sunteţi epuizaţi.. Rămâneţi demagnetizaţi, căci ea v-a luat totul. În timp ce, dacă este vorba

despre individualitatea lui, zile întregi vă veţi simţi dilataţi., îmbogăţiţi. Iată încă o nouă lumină. Când personalitatea este aceea care va îmbrăţişează, ea vă ia totul şi vă ia fără să se gândească în ce stare vă lasă. Ea nu dă doi bani pe voi. Ea doreşte numai să fie satisfăcută. în timp ce, individualitatea doreşte atât de mult să vă dăruiască din tot sufletul, încât zile în şir vă veţi simţi copleşiţi, înfrumuseţaţi, îmbogăţiţi. Iată un lucru pe care bărbaţii şi femeile trebuie să-l înveţe: dacă este vorba despre personalitate sau individualitate, în ceea ce ei numesc iubire.

Şi acest lucru nu este prea uşor, căci personalitatea este o campioană în tot felul de jonglerii, prinzându-vă în mrejele ei. Ea poate merge departe în frumuseţe, muzică, dans. Este încântătoare, surprinzătoare în ceea ce poate exprima!. Dar, scopul ei, este să vă înghită. Ea ştie să danseze, vă poate privi cu iubire, ştie cum să vă vorbească, să vă linguşescă, să vă mângâie, este minunată, încântătoare, poetică, frumoasă! Da, dar sunteţi prinşi în plasa ei şi sunteţi mâncaţi. De ce este atât de frumoasă?. Pentru a vă cuceri mai uşor. Da, dar acest lucru nu-l cunoaşteţi. Există poezie, muzică, parfumuri şi în individualitate, dar ea este diferită, nu doreşte să vă mănânce, să vă lege, ci să vă elibereze, să vă însufleţească, să vă înfrumuseţeze, întreaga problema constă în scopul urmărit. Atât timp cât nu ştim care este scopul, nu ne putem pronunţa. Când un om dăruieşte bijuterii unei tinere fete, oare ea ştie de ce face el acest lucru?. Aparent, totul este formidabil, minunat... Dar scopul?. Scopul este să abuzeze cât mai mult de ea. Personalitatea nu este proastă, este chiar învăţată, într-atât încât poate face stelele să coboare, pentru a vă convinge că nu mai trebuie să faceţi bine, că

trebuie să încetaţi munca spirituală. Şi adesea reuşeşte să vă convingă, pentru că există savanţi, artişti în personalitate, ea nu este singură. Există o întreagă lume care mişună în ea. Ei da, ea este foarte capabilă, bogată, dar trebuie dominată.

Cap. 5 - Soarele, simbol al naturii divine

Observaţi puţin viaţa oamenilor şi veţi vedea că, indiferent de domeniul de activitate: social, politic, economic, personal, greutăţile vin din faptul că oamenii, în majoritatea lor, se orientează mereu greşit. Normele lor, regulile, idealurile sunt acelea de a acumula mereu, adică de a lua. Scopul culturii şi al civilizaţiei este aceia de a lua. Oriunde am merge, dorim să luăm ceva. Studiem, muncim, ne căsătorim, ne întâlnim doar pentru a lua, gândul ne este mereu orientat în această direcţie. De aceea, oamenii nu mai iradiază nici lumină, nici căldură, nici viaţă: s-au obişnuit doar să ia. Chiar în iubire, bărbatul şi femeia se caută gândindu-se fiecare cum să ia.

Această tendinţă de acaparare este caracteristica cea mai importantă a personalităţii. Şi, aşa cum v-am spus deja, personalitatea este o trinitate inversată în raport cu individualitatea, din moment ce se compune din trei facultăţi: înţelegere, iubire şi dorinţă, dar în modul lor inferior de manifestare. Dacă acestea întâlnesc în calea lor forţe ce ar putea deveni obstacole în realizarea tendinţelor lor egoiste, îşi mobilizează toate resursele intelectuale, afective şi voluntare, pentru a le învinge şi a-şi atinge scopul.

Dimpotrivă, natura superioară doreşte să lumineze, să însufleţească, să strălucească... Ea vrea să dăruiască, să ajute, să susţină... Ea nu se gândeşte

decât să protejeze, să-şi manifeste generozitatea, abnegaţia. Iată de ce ea nu reţine ceea ce posedă şi nu este iritată dacă cineva vine şi îi ia bogăţiile ,din contră, ea este fericită să vadă că datorită ei, alţii se hrănesc, îşi potolesc setea, se luminează. Şi cum individualitatea este tot o trinitate în care se manifestă inteligenţa, inima şi voinţa, putem spune că inteligenţa are ca scop să lumineze, inima să încălzească, iar voinţa să însufleţească şi să elibereze întreaga fiinţă.

O calitate formidabilă a naturii superioare este aceea de a da. De altfel, virtuţiile nu sunt altceva decât strălucire, o proiecţie a centrului către periferie, o nevoie de a smulge, de a sacrifica ceva din tine însuţi, asemenea soarelui. In timp ce, personalitatea ia, aşa cum ia şi pământul. Pământul nu dăruieşte nimic cosmosului. Este posibil să-l vedem strălucind puţin în spaţiu: dacă locuitorii planetelor Jupiter sau Saturn au telescoape, văd poate bietul pământ, micuţ, emanând o slabă licărire ca luna sau ca alte planete, dar această lumină nu îi aparţine. Pământul este incapabil să producă lumina, pentru că el este egoist iar cei egoişti nu pot proiecta nici o lumină... Lumina este ceva ce ar trebui să o desprindem, să o smulgem din noi înşine, fiind o manifestare a iubirii şi a abnegaţiei.

Soarele este ilustrarea tendinţei de dăruire, în timp ce pământul este ilustrarea tendinţei de acaparare. Aceasta nu înseamnă că pământul nu dăruieşte nimic. Cu ceea ce primeşte, el dă naştere florilor, fructelor, dar o face pentru el. Credeţi oare că alte stele beneficiază de aceste flori sau fructe?. Nu, el le păstrează pentru el însuşi, sau pentru copiii săi, care de asemenea îi aparţin. Şi personalitatea face ceva cu ceea ce ia, dar păstrează totul pentru ea. în timp ce, tot ceea ce soarele produce, trimite departe în spaţiul

infinit, pentru ca multe alte creaturi să profite. Iată deci cele două legi: a absorbţiei şi a emisiei sau a radiaţiei. Iar soarele este modelul tipic al legii radiaţiei, al însufleţirii.

Dimineaţa, când soarele răsare, veţi vedea manifestarea cea mai frumoasă a individualităţii, a spiritului, a Divinităţii: această însufleţire, această generozitate reprezintă un dar în sine....

Voi priviţi doar, priviţi, şi cum nimeni nu v-a explicat vreodată ceea ce se întâmplă, nici cum să interpretaţi, chiar dacă veţi privi întreaga voastră viaţă răsăritul soarelui, veţi continua să luaţi. Dar când veţi înţelege ceea ce reprezintă un răsărit de soare, veţi simţi puterea, grandoarea, imensitatea acestui act de a dărui, veţi munci pentru a schimba totul în voi, şi veţi fi fericiţi să progresaţi puţin câte puţin, în fiecare zi, până când veţi reuşi să fiţi asemenea soarelui.

Da, trebuie să învăţaţi să dăruiţi, fără să aşteptaţi recompense, aşa cum Soarele dă şi nu aşteaptă nimic în schimb. Mulţi oameni care fac mici sacrificii aşteaptă mereu să primească ceva în schimb, cel puţin o mulţumire, un compliment, un elogiu şi întreaga lume găseşte acest lucru foarte normal. Da, dar acestea sunt legile pământului, nu cele solare.

Egoismul acţionează mereu asupra omului într-un mod dăunător. Când nu dăruim nimic, când păstrăm totul pentru noi, în interior, anumite canale încep să se astupe. Şi ştiţi deja ce înseamnă să se astupe canalele sau să sece un izvor: se produc fermenţi ce dau naştere unor mirosuri de nesuportat, atrăgând viermii. Ei da, pur şi simplu, pentru că izvorul şi-a oprit curgerea. Acelaşi lucru se petrece şi în fiinţa umană, căci personalitatea este ca o apă stătătoare.

Bineînţeles, privind din alt punct de vedere, personalitatea ne apare extrem de abilă. Ea se descurcă pentru că vrea să mănânce, să acumuleze. Da, din acest punct de vedere, ea este activă, chiar violentă. Individualitatea nu este atât de abilă şi dinamică, dar ceea ce este extraordinar la ea, este faptul că reuşeşte să curgă continuu, udă, fertilizează, luminează, însufleţeşte. Individualitatea este un izvor şi atunci când începe să se exprime strălucirea care izbucneşte, abundenţa, iubirea, puritatea, lumina şi generozitatea ei învăluiesc fiinţa umană care se simte curată, strălucitoare, uşoară.

Vedeţi, este foarte uşor să evoluezi. „Cum, veţi întreba, este uşor să evoluezi?. De ani de zile fac eforturi şi nu evoluez deloc!”. Dar este foarte simplu, nu puteţi pentru că nu sunteţi preocupaţi să lucraţi ceea ce este esenţial, nu aplicaţi această lege a dăruirii, a sacrificiului, ceea ce faceţi este mereu pentru voi, pentru prosperitatea voasţră. Chiar când citiţi, când studiaţi, o faceţi mereu pentru a lua. Dar, când veţi începe să împărtăşiţi celor din jur ceea ce aţi învăţat din acele cărţi, din experienţele trăite, indiferent despre ce este vorba, vă veţi schimba. Oamenii muncesc, bineînţeles, dar mereu pentru a lua, pentru a creşte, a deveni tot mai puternici, instalându-şi peste tot tentaculele; ei nu muncesc pentru a putea dărui..

Iisus a atins şi el această problemă; el nu a explicat-o cu aceleaşi cuvinte ca ale mele, bineînţeles, dar dacă interpretam corect Evangheliile, vedem că a subliniat importanţa deposedării. Un om tânăr şi bogat l-a întrebat: „Ce trebuie să fac pentru a dobândi nemurirea?. - Trebuie să urmezi poruncile, răspunse Iisus. - Le urmez, răspunse tânărul, ce mai lipseşte?. -

Dacă vrei să fii perfect, spuse Iisus, vinde tot ce ai, dăruieşte-le săracilor şi urmează-mă”. Auzind aceste cuvinte, tânărul se întrista, căci nu era pregătit pentru un asemena sacrificiu, şi nu l-a urmat pe Iisus. Dacă Iisus cerea un asemenea lucru, era pentru că el cunoştea importanţa acestor două legi: a lua şi a da. De ce a da? Pentru a se elibera, pentru a-l putea urma şi a deveni ca Soarele! Vedeţi, sub o formă diferită” este aceeaşi idee.

De acum înainte, dacă m-aţi înţeles, veţi începe să priviţi soarele cu alţi ochi şi în voi se vor produce mari schimbări, căci totul constă în înţelegerea profundă adevărată. Omul poate declanşa în sine curenţi celeşti şi atunci se transformă, începe să dăruiască, asemenea soarelui, descoperind că niciodată nu s-a simţit atât de bogat, de lucid şi de puternic.

Iisus a spus: „Dacă cineva doreşte să-ţi ia cămaşa, lasă-i şi haina...”. De ce?. Pentru a fi asemănător soarelui. Bineînţeles, Iisus nu foloseşte expresia „asemănător soarelui”, dar ideea este aceeaşi: să devii în interior atât de puternic, încât să poţi stăpâni toate formele de frică. Frica trebuie învinsă căci, aşa cum stă scris în Evanghelii, „Împărăţia lui Dumnezeu aparţine celor îndrăzneţi „Ori, personalitatea este aceea care se teme, niciodată individualitatea. Personalităţii îi este frică, pentru că ea se simte izolată, săracă, vulnerabilă; de aceea, ea încearcă mereu să ia, pentru a se întări, pentru propria-i securitate. Când îţi este frică, nu-ţi poţi manifesta iubirea. Iubirea este incompatibilă cu frica; acolo unde este iubire, frica dispare. Iar personalitatea care se teme, este capabilă de fapte îngrozitoare.

Pentru a putea vedea clar relaţia ce există între soare şi natura noastră divină, vă voi arăta cum putem interpreta legea lui Newton în plan spiritual. Newton a

descoperit legea atracţiei universale pe care o formulează astfel: planetele se mişcă ca şi cum ar fi atrase de soare, direct proporţional cu masa lor şi indirect proporţional cu distanţa faţă de soare. Deci atracţia este direct proporţională cu greutatea şi invers proporţională cu distanţa. Mult mai târziu, fizicienii au făcut următoarea experienţă: ei au cântărit acelaşi obiect şi la pol şi la ecuator, şi au constatat că acel obiect cântărea mai puţin la ecuator decât la pol. De ce?. Pentru că pământul este uşor mai turtit la poli şi distanţa până la centrul pământului este mai mică decât cea măsurată de la ecuator. Deci, atracţia este mai mare la poli şi obiectul devine mai greu. Cu cât obiectul se îndepărtează de Pământ, cu atât îşi va pierde mai mult din greutate, pentru că nu mai este influenţat de atracţia terestră. Să admitem acum că intră în câmpul de atracţie solară: se aplică aceeaşi lege, şi el va fi atras de soare. Deci acelaşi obiect care a fost atras de pământ, se îndreaptă acum spre soare, absorbit, atras de acesta.

Acelaşi lucru se întâmplă şi cu fiinţa umană care se găseşte plasată undeva între personalitate şi individualitate. Dacă rămâne prea apropiată de pământ, personalitatea o va reţine şi ea va cântări greu. Dar dacă reuşeşte să se îndepărteze, personalitatea va avea mai puţină putere asupra ei... până când nu va mai avea deloc: în acel moment, fiinţa noastră se va îndrepta către soare, către individualitatea sa. Este aceeaşi lege, dar astronomii care se ocupă mereu de domeniul fizic, nu s-au gândit niciodată că această lege există şi în plan spiritual. Pentru a se desprinde şi a călători în spaţiu, omul trebuie să taie anumite legături, iar pentru a le tăia, el trebuie să se exerseze în arta de a dărui. Iată, aceasta

înseamnă despărţirea, depărtarea: desprindere, sacrificiu, renunţare, generozitate. Dăruind, vă îndepărtaţi de pământ şi într-o zi veți fi absorbiţi de soare.

Acum, dacă după atâtea explicaţii nu aveţi nici o dorinţă de a îmbrăţişa teoria individualităţii, înseamnă că personalitatea vă ţine, şi vă ţine strâns. Bineînţeles, eu ştiu că de mii şi mii de ani, punând stăpânire pe familie şi folosind tot felul de filozofii, personalitatea a prins asemenea rădăcini în fiinţa umană încât, orice am spune, majoritatea oamenilor îi urmează sfaturile. Ei vă vor răspunde: „Oh, este bine cum este, şi dacă traversăm perioade tulburi, ce vreţi.... Asta-i viaţa!”. Şi astfel, ei îşi acceptă suferinţele şi sclavia, nu văd nimic mai bun în calea lor.

Eu ştiu că această filozofie nu va fi niciodată acceptată de cei care au fost prinşi în ghearele personalităţii. Ei nu au nici un chef să ducă o altă viaţă, mai frumoasă, mai poetică, superioară. Veţi spune: „Dar atunci, dacă ştiţi dinainte că oamenii nu vă vor urma, de ce continuaţi să le vorbiţi?”. Pentru că eu ştiu că unii dintre ei sunt prizonierii personalităţii lor, şi pentru aceştia vorbesc. Există speranţa ca într-o zi să iasă din cercul personalităţii, pentru a se apropia de lumea divină. Dar, pentru ceilalţi nu-mi fac prea multe iluzii. Mai târziu, poate, mai târziu, după. nenorociri, catastrofe şi lecţii dure luate de la viaţă, poate în alte reîncarnări ei vor scăpa din ghearele personalităţii.

Personalitatea apare şi la creaturile regnului animal. Natura superioară există şi la animale, dar este adormită. La oameni, ea începe să se manifeste puţin, iar dorinţa ei este să fie înţeleasă şi să domnească, aşa cum se întâmpla la Iniţiaţi. Iată idealul pe care trebuie să îl avem: să primim cu entuziasm şi fără rezerve

natura divină în noi. Cât timp ne va lua... nu contează. Şi cum soarele este simbolul acestui ideal, l-am luat ca model. Unii vor spune: „Dar soarele nu este o fiinţă umană!”. Da, dar face mult mai mult decât sunt oamenii capabili să facă. Deci, este preferabil să tindem spre fiinţe care nu sunt omeneşti, dar care le depăşesc pe acestea, decât să rămânem lângă oameni care sunt întotdeauna slabi, întunecaţi, răi, egoişti, criminali.

Să presupunem chiar, că soarele nu este altceva decât o piatră sau un bloc de metal în fuziune, nu-mi pasă. Din moment ce posedă calităţi superioare omului, dăruind lumina, căldura vieţii, voi merge spre el fără să-mi pun întrebări: „Este om, piatră sau metal?”. Văd că are calităţi ce le depăşesc pe ale oamenilor, deci mă îndrept spre el, căci lângă el devin mai inteligent, mă vindec, în timp ce, lângă oameni sunt deseori bolnav şi nefericit. Unii vor spune: „Dumnezeule, cât este de deformat!. Pretinde că soarele este inteligent, că este plin de calităţi”. Şi de ce nu?. De altfel, eu nu sunt singurul care o fac: am urmat exemplul marilor spirite care ne-au precedat.

Şi vă voi mai da un argument. Când vedeţi pe cineva, de unde ştiţi ce gândeşte şi ce are de gând să facă?. Dacă are o înfăţişare întunecată, sinistră, puteţi fi sigur că vrea să vă facă rău. Natura a aranjat lucrurile aşa. Când omul are intenţii criminale, faţa îi este întunecată, este lipsit de lumină, în timp ce, dacă doreşte să ajute, să susţină pe cineva, înfăţişarea i se luminează, străluceşte.

Deci, nu putem trage o concluzie extraordinară din aceste observaţii?. De ce înfăţişarea soarelui este atât de strălucitoare?. Pentru că soarele este fără încetare pe cale să înfăptuiască lucruri minunate... da!. Iar

lumina sa este proporţională cu măreţia gândurilor sale bune, a sentimentelor, a iubirii şi a cunoştinţelor sale. V-aţi gândit la toate acestea?... Soarele ne arată calea: să dăruim, să clarificăm, să însufleţim. Dar oamenii sunt atât de departe de această ştiinţă încât nimeni nu o va urma. Ei vor spune: „Este poetic, frumos”, dar nu vor face nimic pentru a realiza ceva.

Câte lucruri nu sunt de revelat!. Deocamdată nu vă este prea clar, pentru că nu aţi aprofundat ştiinţa analogiei, a simbolurilor. Dar, toate se vor limpezi cu timpul, mai trebuie însă răbdare!.

Cap. 6 - folosiţi-vă de posibilităţile oferite de natura inferioară, punând-o sub control

Observaţi personalitatea şi veţi vedea că ea nu se poate ascunde; ea are metodele şi modul său personal de a sfătui, de a cere, de a striga şi chiar de a ameninţa. Când îi cunoaştem felul de a acţiona, nu ne putem înşela, dar tot trebuie să ne dăm osteneala să îi supraveghem şi să îi analizăm metodele.

De exemplu, când vreţi să renunţaţi la anumite lucruri pe care ea le iubeşte, veţi fi pândiţi şi ea vă va prezenta problema dintr-un unghi diferit, ajungând în final să va convingă că aţi greşit. Dacă vă place să fumaţi, să beţi, dacă vă plac femeile, banii, ea ştie cum să vi-i ia: chiar în ziua în care aţi hotărât să renunţaţi, vă va spune: „Deci, bătrâne, ai renunţat la băut?. Dar, este minunat, trebuie să sărbătorim!” şi vă va îndruma spre o cârciuma pentru „a uda evenimentul”... tocmai pentru faptul că aveaţi dorinţa să renunţaţi. Ea este într-adevăr extraordinară!. Şi mai ales, are cu ce se mândri!.

Şi totuşi nu trebuie să distrugem personalitatea, căci ea este o bunică bătrână, bogată, care are cheile dulapurilor şi sertarelor... Ea posedă bogăţii subterane, materiale, neprelucrate, adică instincte, pofte, pasiuni, dorinţe; deci, ea este tare şi puternică, singurul ei defect fiind dorinţa de a acapara tot ce se poate.. Altminteri, ea este capabilă, bine îmbrăcată şi îndestulată. Nu este neapărat rea, căci în egoismul ei, păstrează, conservă, menţine şi însufleţeşte averile omului, dar ceea ce îi lipseşte, este conştiinţa morală, cinstea, imparţialitatea, bunătatea, generozitatea... .

Personalitatea este necesară, utilă chiar, pentru că este rezervorul tuturor posibilităţilor noastre. Trebuie doar să fii mai inteligent decât ea, trebuie să o stăpâneşti, să o determini să te asculte şi să o pui la lucru pentru a-i folosi toate posibilităţile, căci trebuie să ne convingem că nimeni altcineva nu este mai capabil decât ea pentru această lucrare. Ea este un lucrător fantastic, neobosit, iată o calitate pe care o invidiez. Poate că restul apare înfricoşitor, dar ea are această calitate: este neobosită. Priviţi vagabonzii, golanii, criminalii, ei sunt neobosiţi pentru că proiectele lor diavoleşti nu îi lasă liniştiţi, în timp ce, oamenii binevoitori, drăguţi, politicoşi, sunt diferiţi: ei obosesc repede. Este limpede că ei nu au acelaşi elan ca să fure, să ucidă, să se răzbune, deci nu le rămâne mare lucru de făcut. Sarcina lor este aceea de a-şi îndeplini datoriile conjugale, de a-şi creşte copiii sau orătăniile din curte...Câtă sărăcie!. Prin comparaţie, personalitatea munceşte mult mai mult, dar dacă nu o stăpâniţi, ea va fi cea care va pune stăpânire pe voi.

Personalitatea posedă forţe formidabile pe care trebuie să ştiţi să le folosiţi, la fel cum ştiţi să folosiţi forţa naturală a electricităţii, a apei, a vântului etc..

Atât timp cât omul nu le poate stăpâni şi utiliza corect, aceste forţe devin duşmănoase. Acum, el ştie cum să le stăpânească, cum să le supună şi face minuni folosindu-le. Atunci, de ce nu procedează la fel şi cu forţele interioare?. Dacă discipolul reuşeşte să pună la lucru toate aceste forţe care îl deranjează, care îl devorează, el va deveni un inginer de clasă, şi în fiinţa sa va exista apă, se vor forma centrale electrice, uzine, canalizări... Tocmai aceste lucruri se învaţă în Şcoala Iniţiatică.

Vedeţi câte lucruri mai puteţi încă învăţa!... De exemplu, să învăţaţi cum să folosiţi orgoliul, forţa sexuală, furia, în cazul meu, orgoliul face toată treaba. L-am pus la lucru, şi face minuni!. De ce să-l stârpesc?. Din contră, uneori îl mângâi, îl hrănesc, şi el mută munţii din loc... N-am spus niciodată că nu sunt orgolios. Dimpotrivă, sunt mândru că am un orgoliu şi încă alte câteva forţe, dar toate sunt canalizate. Aceste forţe nu se află în noi ca să ne domine, nici ca noi să luptam împotriva lor, ele se află în fiinţa noastră pentru a fi puse la lucru.

Un Iniţiat, ca oricare altă fiinţă, are cu el propria-i personalitate; o alimentează suficient pentru a o menţine vie, dar nu îi dă tot ceea ce aceasta îşi doreşte. El o păstrează, o controlează, dar nu o lasă să fie stăpână, ca în casa unor soţi unde stă scris: „Eu sunt stăpânul, dar soţia mea conduce”. La un Iniţiat stă scris: „Eu sunt stăpânul, iar personalitatea mea mă serveşte” .Iată ce spune un iniţiat, dar el nu îşi ucide personalitatea, nu o extermină, aşa cum fac atâţia ermiţi şi asceţi. Ei au fost învăţaţi că trebuie să trăiască în căinţă, suportând cele mai grele lipsuri... Dar personalitatea devine inutilă dacă este supusă la un asemenea tratament!.

Personalitatea trebuie hrănită, curăţată, trebuie să te ocupi de ea, dar nu trebuie să te laşi purtat de capriciile şi combinaţiile ei. V-aţi lăsa un servitor fără hrană şi locuinţă?. Dacă aţi avea servitori, le-aţi da să mănânce şi să bea, dar nu ei v-ar conduce afacerile sau v-ar da ordine. Ştiu că au existat cazuri în care servitoarea devenea atât de importantă încât sfârşea prin a da ea ordine stăpânului. De exemplu, ea ştia atât de bine să prepare clătitele, iar el era atât de pofticios, încât nu se mai putea lipsi de ea şi sfârşea prin a o lua de nevastă: ea a ştiut să-l îmbrobodească cu clătitele sale!. Citiţi biografia unor oameni importanţi şi veţi vedea... Dar eu vă vorbesc în general: servitoarea nu trebuie ucisă, ci educată, dar fiţi atenţi, nu-i lăsaţi prea multă libertate, altfel va profita de fiecare din plecările voastre pentru a invita toţi vecinii să mănânce şi să bea, să se distreze, iar la reîntoarcerea voastră, nu veţi găsi decât platouri goale şi sticle sparte. Ah da, când inteligenţa lipseşte, personalitatea mănâncă şi murdăreşte totul pentru că ea şi-a invitat prietenii şi prietenele din planul astral-adică gândurile şi sentimentele inferioare-pentru a organiza chiolhanuri.

Pentru a nu fi învins de personalitate, discipolul trebuie să înveţe să o domine, dar este foarte dificil, pentru că personalitatea este şireată, complotează neîncetat pentru a-şi relua locul de stăpână; dacă pentru câteva clipe sunteţi lipsiţi de luciditate, de vigilenţă, ea se fofilează, mimează terenul şi reuşeşte: din nou sunteţi la bunul ei plac.

Vă voi da un exemplu. Două ţări sunt în război. La sfârşitul lui, una din ţări câștigă, iar cealaltă trebuie să se supună: să cedeze teritorii, să suporte ocupaţia, să plătească impozite, etc.... Da, dar această situaţie nu

este sigură şi nici definitivă. Poporul învins nu acceptă situaţia şi lucrează în ascuns pentru a se elibera. Nu o va spune - bineînţeles - dar într-o bună zi va fi din nou victorios, fericit, mândru şi glorios, învingătorul s-a culcat pe lauri, şi iată surprizele încep şi situaţia devine tulbure. Acest fenomen a putut fi observat în istoria politică şi economică a popoarelor, şi sub o formă sau alta, îl observăm în toate domeniile vieţii şi chiar în viaţa interioară.

Nu reuşim să supunem definitiv personalitatea: din moment ce ea rămâne vie, continuă să-şi facă lucrarea în adâncuri şi nu se dă bătută. Pentru a o menţine supusă, trebuie să fim înarmaţi până în dinţi, rămânând mereu vigilenţi; acest lucru este destul de obositor. Chiar şi sfinţii, iniţiaţii sfârşesc prin a obosi uneori, ei sunt obligaţi să facă o pauză şi în acel moment personalitatea profită şi muşcă. Pentru că este tenace. Chiar dacă o smulgem din rădăcină, ea reapare. Ştiţi ce este necazul, ei bine personalitatea apare ca şi necazul, şi ce putem face atunci?

Noi nu suntem prea bine înzestraţi pentru a putea lupta contra răului (răul în schimb este bine înarmat, are un întreg arsenal în faţa căruia devenim nepunticioşi) şi într-o asemenea luptă inegală, trebuie să-l rugăm pe Dumnezeu să ne devină aliat. De altfel, ce face un popor când este în război?, îşi caută aliaţi, este un gest instinctiv; oamenii au această înţelepciune milenară de a-şi căuta aliaţi pentru a se putea ajuta, căci singuri devin vulnerabili. Atunci, şi noi ar trebui să ştim că răul are atât de multă energie, cunoştinţe şi putere, încât nu vom reuşi niciodată să-l învingem, rămânând singuri. Unica soluţie este să cerem lui Dumnezeu, entităţilor celeste, arhanglelilor, divinităţilor să lupte pentru noi... în acel moment,

devenim spectatori, privim lupta şi vedem cum Cerul este pe cale să învingă. Căci numai cerul, adică latura divină din noi, are întreaga putere, nu îi lipseşte nici un mijloc, în timp ce noi, cine suntem noi pentru a îndrăzni să ţinem piept forţelor râului?.

Nu încercaţi să vă nimiciţi personalitatea, căci nu numai că nu veţi reuşi, dar vă veţi distruge pe voi înşivă. Legaţi-vă întâi cu Cerul apoi adresaţi-vă personalităţii cu convingerea fermă că voi sunteţi cu adevărat stăpâni: ea va fi obligată să se supună, lăsând locul liber individualităţii. Dar trebuie să ştiţi că, şi atunci când aţi reuşit să îmblânziţi personalitatea, ca să o puteţi înlocui cu individualitatea, ea nu va dispare complet: ea îşi va păstra câteva rădăcini în corpul fizic, deoarece acesta este ultimul refugiu al personalităţii.

Chiar şi atunci când nu vă mai rămâne nici o dorinţă egoistă în corpul astral, când nu vă mai rămân gânduri întunecate în corpul mental, personalitatea îşi păstrează rădăcinile în corpul fizic. Aici, în corpul fizic, ea continuă să supravieţuiască şi acest lucru este necesar, pentru că dispariţia ei din planul fizic ar însemna ca Divinitatea însăşi, sau individualitatea, să nu se poată exprima. Deci, această înlocuire despre care vă vorbesc nu este în realitate nici completă, nici definitivă: în domeniul psihic, personalitatea este înlocuită cu folos, dar ea sălăşuieşte în aparenţa fizică. Această înlocuire o puteţi compara cu înlocuirea personalului dintr-un post al administraţiei publice: clădirile rămân, ansamblul continuă să funcţioneze, dar oamenii sunt înlocuiţi la anumite intervale de timp.

Ca să mă fac mai bine înţeles, voi repeta ceea ce v-am mai spus deja în privinţa memoriei. Cunoaşteţi faptul că celulele corpului fizic se reînnoiesc continuu. Deci, la sfârşitul unei perioade de timp - în general, se

spune că durează 7 ani- particulele noi le înlocuiesc pe cele vechi. În acest timp, omul continuă să comită aceleaşi prostii şi idioţenii, având aceleaşi slăbiciuni şi vicii, suferind de aceleaşi boli. Acest lucru ar rămâne inexplicabil dacă nu am cunoaşte faptul că, atunci când organismul primeşte materii noi din exterior pentru reîmprospătarea sa, înlocuindu-le pe cele vechi, un singur lucru rămâne totuşi neînlocuit: memoria celulelor. Fiecare nouă celulă continuă să lucreze asemenea celei vechi, pe care a înlocuit-o.

Acest fenomen se poate compara cu funcţionarea unui serviciu sau a unei uzine: bătrânii funcţionari ies la pensie, fiind înlocuiţi de tineri care vor face aceeaşi muncă. Aşa definesc eu „memoria”: există aceleaşi metode, aceleaşi scopuri şi obiective iar munca continuă. Datorită acestei memorii a celulelor, omul nostru va face aceleaşi prostii, chiar dacă şi-a înlocuit particulele corpului său, căci memoria rămâne neînlocuită, tocmai această memorie care se transmite din generaţie în generaţie. Apar celule noi, dar ele fac aceeaşi lucrare, aceleaşi gesturi, cu aceeaşi mimică, dacă am putea spune aşa...în vreme ce, dacă îl veţi ruga pe Domnul ca personalitatea să lase locul liber individualităţii, veţi acţiona asupra memoriei celulelor, asupra clişeelor înregistrate, obiceiurile rele fiind înlocuite prin noi comportamente, binefăcătoare.

Ceea ce vă spun acum este foarte important deoarece, chiar dacă veţi reuşi să vă supuneţi personalitatea, obligând-o să vă urmeze planurile şi proiectele cele mai îndrăzneţe, ea le va executa, dar nu în totalitate, deoarece voi nu i-aţi sădit clişee noi în „mintea” ei. Ea se va supune, parţial, voinţei voastre, dar nu v-a acceptat amprentele personale, păstrându-le pe ale ei, aşteptând momentul favorabil când să-şi

facă de cap. Dar dacă vă veţi invita propria natură divină să vă ghideze, veţi alunga din sânul personalităţii clişeele sale vechi, vechea sa memorie, lucrarea ei fiind înlocuită treptat de către individualitate, bazându-vă, evident, pe corpul fizic (stomac, plămâni, creier, etc...), dar pe baza unui program complet înnoit.

Apostolul Pavel simţea adesea că Hristos este acela care îi locuia fiinţa... Dar în mod evident, pentru ca Hristos să se exprime, El trebuia să o facă prin ceea ce numim personalitate, adică prin persoana fizică Pavel, care nu dispăruse încă. Chiar şi atunci când personalitatea este înlocuită, înseamnă că numai conţinutul s-a schimbat, aşa cum se întâmplă în cazul împăierii animalelor: li se scot intestinele, dar ele îşi păstrează forma originară de urs, uliu, vultur sau leu. Atunci când individualitatea se va instala în voi, nu vă veţi mai schimba forma, veţi fi acelaşi băiat bun de altădată, dar memoria intimă vă va fi schimbată: în străfundurile fiinţei voastre, veţi fi complet altfel, încât toţi apropiaţii voştri vor simţi ceva nou fremătând din fiinţa voastră... Tocmai aici intervine miracolul: sunteţi aceeaşi fiinţă, dar în acelaşi timp v-aţi schimbat!.

Trebuie să vă spun că, venind aici, veţi asculta mereu aceeaşi placă, plicticoasă şi respingătoare: personalitatea şi individualitatea, dar tocmai aceste cunoştinţe vă vor oferi posibilitatea de a vă schimba viaţa zilnică, existenţa. Eu ştiu foarte bine că vreţi să mă auziţi vorbindu-vă despre alte lucruri, descoperindu-vă arcanele Cabalei sau ale magiei. Nu, nicidecum, aveţi în faţa voastră pe unul care a venit special să vă „rupă gleznele”...cerându-vă fără încetare să lucraţi asupra caracterului vostru, schimbându-vă felul de viaţă. Ştiu că aceste lucruri nu

vă plac, dar lăsaţi-mă puţin în pace, numai puţin!... Mi s-a dat această misiune de a vă educa, de a vă instrui, şi trebuie să o duc la capăt. Bineînţeles, dacă mi-aş pune în cap, aş putea vorbi despre tot felul de lucruri, şi vă asigur că sunt multe de spus în tot felul de domenii dar, toate acestea v-ar putea schimba oare existenţa?. Nu, eu nu cred acest lucru.

V-aş sfătui să încetaţi cu acest interes către tot felul de subiecte ce nu vă pot transforma propria existenţă, v-aş sfătui să vă concentraţi, din ce în ce mai mult, să aduceţi mereu câte ceva bun în felul vostru de viaţă. Atunci, toate celelalte lucruri vor veni sa vi se alăture, întreaga ştiinţă cu toate cunoştinţele ei. Dacă nu, iată ce vi se va întâmpla: veţi citi cărţi, veţi memora conţinutul lor, dar numai pentru o vreme, căci după câţiva ani totul se va fi pierdut... Căci aţi trăit astfel ca să alungaţi toate cunoştinţele. Eu cred că este zadarnic să dobândeşti cunoştinţe ce le vei uita apoi în viaţă. Dar dacă vă veţi îmbunătăţi felul de a trăi, în fiinţa voastră interioară se va trezi o memorie ce vă va aduce ceea ce aţi trăit de mii de ani în reîncarnările anterioare. Nu veţi citi nimic şi totuşi veţi cunoaşte totul: adevărata memorie se va instala în fiinţa voastră! Ţineţi bine minte ceea ce vă spun acum, nu trebuie cumva să uitaţi: acela care ştie cu adevărat să trăiască în lumea divinului, va primi întreaga ştiinţă milenară înregistrată în fiinţa sa, căci ea va ţâşni la suprafaţă, oferind adevărata cunoaştere.

Cap. 7 - Progresul spiritual presupune să oferi naturii superioare condiţii din ce în ce mai bune de exprimare

I.

Când studiezi structura unui copac, poţi spune că prin analogie rădăcinile, trunchiul şi crengile corespund personalităţii, în timp ce frunzele, florile şi fructele corespund individualităţii. Personalitatea reprezintă latura terestră, materială, care joacă rolul de suport, de recipient, de conductor, în timp ce individualitatea reprezintă elementul spiritual, viaţa sau spiritul ce constituie baza tuturor manifestărilor. Deci, şi una şi cealaltă sunt indispensabile.

Pe măsură ce arborele creşte, rădăcinile i se afundă din ce în ce mai adânc în pământ, trunchiul i se îngroașă, ramurile se dezvoltă, el se înalţă şi se lărgeşte, devenind mare şi puternic. Rădăcinile, trunchiul şi ramurile îndeplinesc mereu aceeaşi funcţie: ele servesc doar ca suport frunzelor, florilor şi fructelor, rezistând tot timpul anului, în timp ce frunzele, florile şi fructele apar şi se duc. La fel, personalitatea - adică corpul nostru psihic, astral şi mental - este mereu aici, ca suport permanent, în vreme ce individualitatea, inspiraţia, bucuria, fericirea ce vin din corpul cauzal, budic şi atmic apar şi dispar...

Indiferent ce am face cu fiinţa omeneasca, fie că o hrănim, o întărim sau o instruim, o transformăm într-un savant, personalitatea ei rămâne la fel, căci ea nu se poate ameliora. Pentru ca ea să dea roade, trebuie ca natura ei superioară să se exprime, în Scripturi stă scris că acela care este desfrânat, tot aşa va rămâne, iar acela care este cinstit aduce cu el cinstea. Iată personalitatea şi individualitatea!. Îmi veţi spune că alchimiştii pot transforma plumbul în aur. Vă înşelaţi, plumbul nu se „transformă” deloc în aur: el dispare şi cedează locul aurului. Personalitatea nu va deveni niciodată divină: ea poate doar dispare, lăsând loc liber manifestărilor individualităţii. Acest lucru se va petrece

într-o bună zi: corpurile fizic, astral şi mental — care corespund personalităţii - vor dispare, lăsând loc liber de exprimare corpurilor superioare care vor apare în adevărata lor lumină, putere şi frumuseţe. Personalitatea nu este altceva decât un recipient; orice aţi face ca să o amelioraţi, nu veţi reuşi, căci ea îşi va păstra natura egoistă. În ziua în care va pierde această natură, ea nu se va mai numi personalitate.

Deci, nu vă bazaţi prea mult pe personalitatea voastră. Folosiţi-o cât puteţi de mult, tocmai ca să o faceţi să dispară, să devină ştearsă, încercând să faceţi să se exprime cealaltă latură din fiinţa voastră, care este mult mai mare şi mai puternică.

Deseori, oamenii gândesc că o anumită indispoziţie sau stare proastă în care se găsesc se datorează deteriorării personalităţii, în vreme ce buna dispoziţie şi-o explică prin ameliorarea personalităţii. Ei se înşeală, căci nu natura lor inferioara s-a ameliorat, ci natura superioară a găsit cele mai bune condiţii de manifestare. Apoi, din nou, personalitatea devine dominantă, încurcă din nou treburile, făcându-l pe bietul om să cadă din nou în deznădejde. Şi tot aşa mai departe... Trebuie să înţelegem bine că nu acelaşi „eu” este subiectul acestor variaţii, fiind mai bun sau mai rău. Nu, nu eul este acela care se schimbă, este vorba despre două naturi complet diferite ce năvălesc într-o continuă alternanță, prin ceea ce noi numim „eu”.

Individualitatea nu este niciodată negativă, întunecoasă sau egoistă, iar dacă în natura omenească se produce o manifestare de acest gen, ea se datorează numai şi numai personalităţii. Şi invers. Nu este vorba despre aceeaşi natură care trece de la o stare la alta. Nu, binele nu poate deveni rău, şi nici răul

nu poate deveni bine; fiecare îşi conservă, din veşnicie, propria-i natură.

Acela care împlineşte lucruri minunate, a reuşit să scape pe moment de personalitatea sa. Dar când se va lăsa prins de ea, el va regăsi ceea ce a lăsat şi, cum din păcate omul nostru se identifică cu ea, el începe să strige: „Eu sunt mereu acelaşi!”. Nu, de ce s-a identificat cu personalitatea?. Dacă se va identifica cu individualitatea, totul se va schimba. Greşeala lui stă în faptul că, după ce s-a rugat, a meditat, a contemplat, a realizat lucrări de excepţie, a trăit stări minunate, s-a lăsat apoi tras în jos de eul său inferior; evident, atunci el îşi pune întrebarea de ce nu se mai poate îndrepta, fiind mereu acelaşi!. Acele minuni zămislite sau trăite nu se datorează nicicum eului său inferior. Câte lucruri nu sunt deloc clare în mintea oamenilor!.

Meditaţi, vă rugaţi, vă simţiţi iluminaţi, departe de toate neajunsurile... Dar dintr-odată, o tânără fată trece prin faţa voastră şi în minte vă revin deîndată aceleaşi gânduri şi idei dinainte şi vă întrebaţi: „Dar în meditaţia, în rugăciunea mea, eram atât de detaşat de cele lumeşti!”. Da, individualitatea voastră este detaşată de „toate acestea”, dar în momentul când o neglijaţi... Vă apropiaţi automat de personalitate, care nu este moartă şi abia aşteaptă să se exprime. Vă este foame şi treceţi prin faţa unui restaurant: este normal ca nasul vostru să simtă mirosurile atrăgătoare ale mâncării!.

În vreme de pace, oamenii sunt generoşi, amabili, surâzători dar, de îndată ce războiul izbucneşte, ei pot produce mari distrugeri şi pustiiri!. Oare ei sunt aceia care s-au schimbat?. Nu, este o altă natură care s-a exprimat prin intermediul lor, fiindcă a găsit condiţii favorabile. Să luăm exemplul unei tinere fete

neştiutoare şi curate, nevinovată: supusă unor anumite condiţii de viaţă, am fi uimiţi de câtă violenţă şi dezlănţuire este capabilă. Ah, după o lungă perioadă de somn, personalitatea îşi reintră în drepturi.

Dacă m-aţi înţeles astăzi, veţi clarifica foarte multe lucruri în mintea voastră. Credem că putem schimba răul în bine, dar ne înşelăm: găsim ori pe unul, ori pe celălalt. Atunci când binele se exprimă, nu mai ştim unde se află răul: el este respins, alungat, şters; dar dacă binele slăbeşte, veţi vedea că răul dăinuie mereu, că nu a murit. Răul nu este veşnic, el poate fi chiar schimbat complet şi transformat, dar aici este vorba despre o problemă de ordin cosmic şi numai Inteligenţa Cosmică poate hotărî modalitatea în care acest lucru se poate face. Aşteptând, răul îşi face treaba, îşi îndepineşte misiunea, care este aceea de a ne da lecţii; numai că oamenii nu ajung să sesizeze jocul forţelor cosmice. În general, ei îşi imaginează că răul trebuie să existe veşnic, la fel şi binele, cele două principii certându-se continuu; oamenii mai cred că răul este la fel de puternic ca şi Dumnezeu, că îi face faţă, iar Domnul, fiind atât obosit şi plictisit, le va cere lor ajutorul, asemenea unor cavaleri sau cruciaţi care îl susţin pe Dumnezeu în lupta Sa împotriva diavolului.

Dacă răul există, înseamnă că Domnul i-a acordat acest drept, dar când El îi va spune să dispară, el va dispare. Numai binele este veşnic; răul este trecător, dar noi, oamenii, nu avem puterea de a-l face să dispară, căci suntem prea slabi, plăpânzi şi neştiutori; numai Dumnezeu are această putere. De aceea, trebuie să determinăm divinul să coboare în fiinţa noastră, să lucreze şi să se exprime prin noi. El este acela care va transforma răul în bine. Eu ştiu că acestea sunt noţiuni mai greu de înţeles... dar prin

puterea meditaţiei, a rugăciunii, lumina va tâşni iar prieteni din lumea invizibilă vor veni să vă ajute..

Nici un exerciţiu, nici o metodă, nici un fel de yoga nu vor reuşi vreodată să amelioreze natura inferioară. Din cauza materiei prea dense din care este formată şi a rădăcinilor profunde ce le are în lume subterană, ea este în legătură cu entităţi, cu forţe inferioare, care o hrănesc, o încurajează şi o inspiră; de aceea, ea este egoistă, rea, primitivă, necredincioasă. În vreme ce, individualitatea care este legată de Cer îţi proiectează rădăcinile în regiunile sublime, iar dacă vom fi în stare să ne identificăm cu ea, vom intra încet-încet în stăpânirea ei, fiind capabili să facem minuni.

Singurul scop al tuturor practicilor spirituale este acela de a ajuta individualitatea să se instaleze în fiinţa omenească, zi de zi, tot mai profund. Dar evident, acest proces este de durată: putem medita ani în şir, ne vom ruga, ne vom strădui, vom face sacrificii, dar rămânem mereu aceiaşi... Dar mai bine prefer să nu definesc acest cuvânt: acelaşi. Poate că avem împliniri măreţe, dar păstrăm mereu aceleaşi slăbiciuni, obiceiuri, manii sau vicii, aceleaşi tristeţi. De ce? Pentru că personalitatea nu dispare. Toate reuşitele voastre s-au datorat faptului că aţi permis individualităţii să se exprime puţin; dar cum, în acelaşi timp, aţi trăit foarte aproape de neschimbătoarea personalitate, identificându-vă mereu cu ea, veţi exclama: „Ce lucru trist, eu sunt mereu acelaşi!”

Da, aţi exersat treizeci sau patruzeci de ani, aţi făcut tot posibilul, dar aţi rămas la fel!. Nu trebuie totuşi să cădeţi în disperare, trebuie să vă spuneţi: „N-am reuşit încă să-mi domin personalitatea, dar am înţeles că nu am acordat întâietate laturii divine, singura capabilă să îndrepte, să refacă totul”. Dacă vă

veţi hotărî cu adevărat să vă schimbaţi atitudinea, atunci vă veţi transforma. Da, dar cu condiţia să acordaţi un loc important individualităţii, altminteri ea va veni numai pentru o clipă, o oră sau o zi, spunându-vă doar câteva cuvinte, creând ceva frumos şi trecător, fiind alungată imediat de către personalitate... Deci, veţi reuşi din când în când, inspiraţi de ea, să împliniţi lucruri frumoase, dar veţi fi mereu capabili să faceţi rău.

Tot ceea ce omul zămisleşte curat şi frumos, nu este de fapt propria-i lucrare: este altceva ce se exprimă prin intermediul său. Toate capodoperele, toate creaţiile artistice, poetice, mistice, nu sunt produsul personalităţii: ea a furnizat numai câteva materiale necesare. Tot ceea ce este divin, dumnezeiesc, vine din altă parte, de foarte sus, din natura divină.

Când personalitatea se va şterge, când vom fi complet morţi pentru natura inferioară, o altă fiinţă va trăi în noi. Noi, care suntem situaţi la mijloc, între cele două, vom fi morţi pentru personalitate, dar vii pentru individualitate. Dar, ce înseamnă de fapt acest „noi”..., cine este acest „eu”?. Este un mister: noi nu suntem nici personalitate, nici individualitate, suntem cu totul altceva. Dacă vă închipuiţi că veţi cunoaşte în câteva clipe ceea ce suntem, ceea ce sunteţi, aflați că acest lucru nu este posibil, căci reprezintă un mare mister..

II.

Deseori am observat ca marea majoritate a oamenilor, chiar şi cei mai instruiţi şi cultivaţi, se pun în serviciul propriei lor personalităţi. Fără a-şi da seama, ei îşi mobilizează facultăţile cele mai nobile - inteligenta, raţionamentul, sensibilitatea – pentru a-şi

satisface dorinţele cele mai meschine, Niciodată nu se gândesc ca aceste facultăţi ar trebui puse la lucru pentru a realiza idealul naturii superioare.

Împărăţia Domnului se va putea instala pe pământ numai când omenirea va reuşi să reunească toate forţele naturii superioare în acest scop unic. Ori, oamenii nu sunt prea lămuriţi în aceasta problema şi întreaga lor energie, chiar şi cea a sufletului şi spiritului, sunt folosite pentru a satisface latura cea mai vulgară a fiinţei lor. Ceea ce este uimitor, este faptul că încercând să o mulţumeşti din ce în ce mai mult, cu atât mai mult veţi simţi un gol, o insatisfacţie: natura inferioară a acestor oameni este satisfăcută, ghiftuită, în vreme ce natura superioara este înfometată, suferă şi rămâne nesatisfăcută. Ea vine neîncetat şi cere:" Şi cu mine cum rămâne, nu-mi dai nimic?". Iata de unde vine nemulţumirea.

Nici o perioadă istorică nu a dezvoltat într-atât posibilităţile satisfacerii personalităţii, aşa cum a făcut-o epoca noastră, şi cu toate acestea niciodată oamenii nu au fost mai nemulţumiţi. În trecut, nu se cunoştea aproape nimic; astăzi găsim tot felul de facilităţi şi tocmai acum oamenii se simt din ce în ce mai nefericiţi, lipsiţi de vreun ideal, dezechilibraţi. Toate tehnicile, toate invenţiile sunt puse în slujba naturii inferioare; ea este ghiftuită până la saturaţie. De ce oamenii nu pot înţelege că există în ei alte nevoi ce doresc să fie satisfăcute? Este uimitor că în secolul nostru, al douăzecilea, în care s-au făcut atâtea progrese în toate domeniile, oamenii nu au ajuns să vadă esenţialul. Cu cât le dai mai mult, cu atât le lipseşte mai mult. Toate acestea seamănă cu istorioara soţului care îi dăruia totul -soţiei sale: haine, bijuterii, maşini, vile, dar uita să-i ofere esenţialul: iubirea; şi

atunci cum ea nu era fericită, într-o bună zi !-a părăsit, plecând... cu şoferul!. Fără îndoială acest şofer a reuşit să-î dăruiască elementul nepalpabil care-i lipsea şi de aceea ea l-a urmat. Atât timp cât nu reuşiţi să-i dăruiţi unei fiinţe acea hrană subtilă care-i lipseşte inimii sau spiritului său, ea vă va părăsi indiferent ce aţi face pentru ea. Ea vă va abandona.

O femeie a venit într-o zi şi mi-a spus: „Am făcut totul pentru soţul meu, i-am oferit căldură, afecţiune, i-am îndeplinit şi cea mai mică dorinţă, iar el m-a părăsit.” îi răspund: „Tocmai acesta este necazul!. Şi cu cine a plecat?. - „Cu o femeie rece, distantă... .” - „Ei bine, cum eraţi prea caldă, s-a dus să se răcorească puţin!”. Este adevărat, multe femei fac tot ce se poate pentru a-şi mulţumi bărbatul, în domeniul personalităţii dar sunt incapabile să trezească în el sentimente mai subtile, deci ce vreţi, bietul de el pleacă să le caute în altă parte. Recunosc că există şi soţi vulgari, dar asta este o altă poveste. Bărbaţii, femeile.... Toţi trebuie să cunoască acest adevăr pentru că hrănesc în exclusivitate personalitatea partenerului, cu atâtea decepţii, căci personalitatea este ingrată, ea uită tot ce ai făcut pentru ea. Toţi trebuie să se ocupe de însufleţirea celeilalte naturi care le poete aduce fericirea.

Eu am ca principiu ignorarea personalităţii voastre. Sunteţi nemulţumiţi, furioşi?. Cu atât mai rău. Eu vreau să hrănesc în voi doar spiritul, latura divină care moare de foame, pentru că nimeni, niciodată, nu s-a ocupat de ea. Îmi cereţi continuu să mă ocup de personalitatea voastră, să vă fac complimente, să vă flatez... Ei bine, nu, acest lucru nu vă foloseşte în evoluţie. Din contră, dacă mă ocup de individualitatea voastră, aceasta vă va îmbogăţi şi vă va face să

avansaţi. Timp de secole şi milenii, ea rămâne trează, iar voi mă veţi căuta şi printre stele pentru a-mi mulţumi, într-atât este de loială şi recunoscătoare individualitatea!.

Ar trebui să ştiţi dinainte că individualitatea şi spiritul vostru sunt acelea care mă interesează, asupra lor lucrez pentru a vă elibera. Şi chiar dacă sunteţi furioşi, voi continua, pentru că într-o zi veţi înţelege şi îmi veţi fi recunoscători!.

Ca să putem explica natura şi rolul personalităţii raportându-ne la individualitate, v-am sugerat imaginea copacului. Dar pot exista şi alte exemple. De exemplu, pe cel al unei ţevi. Printr-o țeavă putem turna orice lichid, apă curată, apă murdară, petrol, vin, dar țeavă rămâne aceeaşi. Alt exemplu poate fi acela al difuzorului: el poate rămâne acelaşi, dar poate difuza tot felul de cuvântări şi diferite genuri muzicale. Astfel, se întâmplă ca individualitatea să se exprime prin difuzorul personalităţii, dar nu trebuie neapărat să credem că individualitatea s-a ameliorat.

Să presupunem că ornăm difuzorul cu tot felul de accesorii sau că îl vopsim într-o culoare atrăgătoare: în realitate, el nu s-a schimbat... Cineva îşi poate schimba chipul datorită unei operaţii estetice, dar nu îşi poate schimba personalitatea, căci ea rămâne mereu la fel, adică egoista, neştiutoare, capricioasa, La fel, când ajungem să ne manifestam individualitatea, spiritul, latura divina, se poate spune că personalitatea nu este aceeaşi. Dai aşteptaţi puţin: imediat ce individualitatea se va retrage, veţi găsi personalitatea cu laturile ei negative, începeţi puţin sa mă înţelegeţi?.

Prin conştiinţa noastră, noi ne aflăm, intre personalitate şi individualitate şi suntem responsabili de manifestările lor in fiinţa noastră. Dacă chemam

individualitatea, ea va veni, altminteri se va manifesta personalitatea. Vă veţi întreba: „Dar, în sfârşit, noi ce suntem?”. Un ecran: suntem asemenea unui ecran pe care se proiectează tot felul de forme, urâte sau faimoase,,,. Atunci ştiţi ce să faceţi; chemaţi individualitatea şi vă veţi găsi pe calea cea bună.

Bineînţeles, alegând calea cea bună nu înseamnă că totul va fi imediat numai lapte şi miere. Mulţi care au hotărât să-şi schimbe traiul, să încerce viaţa divină, încep să simtă tot felul de necazuri ca şi cum ar trăi într-o stare de fermentaţie. Trebuie să aveţi răbdare pentru că acest stadiu de fermentaţie este necesar ca şi în alchimie. În alchimie, primul fenomen aşteptat, prima etapă, este tocmai fermentaţia; materia se înnegrește, fermentează şi moare, dar apoi renaşte. Acest lucru se întâmplă tuturor acelora care se decid să întreprindă lucrarea necesară pentru ca natura superioara să se instaleze în ei. Când văd pe cineva că începe să „fermenteze”, mă bucur şi spun: „Aceia este pe cale să găsească piatra filozofală, transmutând toate metalele în aur”.

Poate că veţi înţelege mai bine, dacă vă voi da un exemplu din viaţa organismului omenesc. Să presupunem că, ducând o viaţă dezordonată, aţi acumulat o anumită cantitate de toxine. Totuşi, continuaţi sa mâncaţi, să beţi, sa munciţi... De ani de zile purtaţi cu voi boala,, poate chiar şi moartea, dar totul se află deocamdată în umbră. Boala ştie că, dacă va fi descoperită, riscă să fie alungată sau scoasa din organism: apar doctorii, medicamentele... în vreme ce ea vă macină încetul cu încetul!. Dar imediat ce veţi începe să observaţi anumite reguli, să practicaţi anumite exerciţii purificatoare, iată că febra, durerea de cap, junghiul sau colicile se fac simţite. Totul s-a

tulburat, fiindcă organismul şi-a luat, plin de curaj, destinul „în mâini”, spunând: „A venit şi vremea să îi gonesc pe toţi nepoftiţii, pe răuvoitorii care s- au instalat în noi şi care trăiesc pe spinarea noastră”. Atunci, organismul se străduieşte, se pune în mişcare, declanşând lupta împotriva tuturor nepoftiţilor care s-au instalat în el, luptă ce duce la eliberare.

Dar să revenim la imaginea copacului, căci ea ne oferă ideea cea mai exactă a locului şi funcţiei personalităţii şi individualităţii. Primăvara, copacului îi cresc frunzele, florile, fructele şi iată cum apare individualitatea!. De ce frunzele, florile şi fructele nu se află mereu la locul lor?. Ele dispar, apoi revin (asemenea inspiraţiilor poetice ce ne vizitează preţ de câteva minute, din când în când, ca apoi să dispară, lăsându-ne în proză), în vreme ce rădăcinile, trunchiul şi ramurile rămân: personalitatea. Evident, personalitatea îşi poate schimba forma, se poate mări, alungi sau subţia, dar este mereu identică cu ea însăşi: rădăcinile (sexul stomacul), trunchiul (plămânii, toracele) şi ramurile (creierul).

Dacă vom reuşi să atragem în noi spiritul, atunci vom produce schimbări extraordinare în propria fiinţă. Asemenea copacului acoperit de frunze, flori şi fructe ce ne bucură privirea, omul care lasă să treacă curentul individualităţii prin el va fi o binecuvântare pentru semenii săi. Omul creşte şi se dezvoltă asemenea copacului; dar fără această energie, fără această forţă pur spirituală ce îl poate traversa, personalitatea sa rămâne searbădă şi sterilă, ca şi copacul în miezul iernii.

Să urmărim acum ce corespondenţe putem stabili între copac şi diferitele corpuri ale omului. Rădăcinile corespund corpului fizic, trunchiul, corpului astral iar

ramurile, corpului mental. Aceste trei corpuri, fizic, astral şi mental, formează trinitatea inferioară a personalităţii. Ele permit omului să acţioneze, să simtă şi să gândească, dar în regiunile inferioare. Apoi, vedem cum corpul cauzal corespunde frunzelor, corpul budic, florilor iar corpul atmic, fructelor. Ele formează trinitatea superioară a individualităţii; omul poate gândi, simţi şi acţiona în regiunile superioare datorită lor.

Desen

Deci, personalitatea şi individualitatea sunt două trinităţi, iar când individualitatea discipolului ajunge sa pătrundă şi si-şi domine personalitatea. si devine asemenea peceţii lui Solomon, adică o fiinţă completă. Iată ceea ce trebuie sa facem: să atragem în noi trinitatea noastră interioară, ca să se exprime prin ea, producând frunze, flori şi fructe.

Cap. 8 - Vocea naturii divine

Într-o vreme în care era greu să oferi oamenilor noţiuni de psihologie, pe care oricum nu le-ar fi desluşit, Iniţiaţii au prezentat natura superioară şi natura inferioară sub aparenţa îngerilor şi a demonilor: îngerul păzitor sta la dreapta omului, iar diavolul, la stânga sa; îngerul îl luminează pe om cu sfaturi bune, în timp ce diavolul vrea să-l ducă în ispită şi să-l transforme în victima sa.

Oare şi în zilele noastre avem în permanenţă, la stânga un diavol, iar la dreapta noastră, un înger?. Ah, eu o cred, dar problema este sub ce formă îi întâlnim. Simplu, este vorba despre cele două naturi pe care le

purtăm cu toţi în interiorul fiinţei noastre, cu deosebirea că unii, mai mult decât alţii, au oferit naturii divine posibilitatea de a se manifesta, primind din partea ei iluminări, revelaţii şi crâmpeie de stele; ei plutesc în claritate şi crâmpeie de stele, uşurându-şi enorm viaţa: ei sunt ghidaţi şi luminaţi, consolaţi fără încetare, sunt susţinuţi şi protejaţi, în vreme ce, aceia care se lasă pradă instinctelor inferioare, poftelor nemăsurate, comit tot felul de fapte cu consecinţe distrugătoare... Apoi, se spune despre ei că sunt posedaţi de diavol, ca au căzut în plasa lui, deşi în realitate este vorba despre tendinţe inferioare pe care nu au ştiut să le stăpânească.

Chiar dacă Cerul şi Infernul nu ar exista, chiar dacă nu ar exista nici îngeri sau demoni, trebuie să fim siguri de existenţa faptului că suntem zămisliţi din două naturi cu tendinţe opuse; orice om de pe acest pământ, dacă este cu adevărat sincer, trebuie să recunoască că, din când în când, natura sa superioara îi vorbeşte, prevenindu-l că este pe cale sa o ia pe un drum greşit şi oferindu-i în schimb o altă alternativă, una pozitivă.. Da, natura divină ne vorbeşte, dar cu blândeţe, căci ea este fină şi delicată, atentă să ne respecte libertatea de opţiune. Ea nu foloseşte niciodată violenţa sau fanfara, ea nici nu insistă, nici nu forţează pe nimeni: ea îţi şopteşte de două, trei ori, sfaturile cu mare blândeţe. Iar omul, în majoritatea cazurilor, fiind lipsit de discernământ, nu realizează că tocmai natura superioară este pe cale să-l sfătuiască; nu, el ascultă numai de natura sa inferioară.

Natura inferioară îşi află întotdeauna mijlocul să se impună şi să- şi atingă ţelul: zi şi noapte ea va face hărmălaie, îşi va cere drepturile. Ea este capabilă să-şi trimită chiar şi până la creier „o echipa de specialişti

cultivaţi” care să îl convingă pe sărmanul om încotro să o apuce... Adesea ea reuşeşte sa o facă. Câţi oameni nu se înşeală, neştiind să sesizeze care dintre cele două naturi îi vorbeşte!. Ei apreciază mai degrabă zgomotul şi hărmălaia, plecând urechea în faţa personalităţii, fără a realiza cât de periculoase pot fi sfaturile venite din această parte. Cu siguranţă, ea are dreptate deoarece insistă extrem de mult. Din nefericire nu, ea nu are dreptate.

Personalitatea este foarte abilă, ea ştie să facă zgomot ca să-l zăpăcească pe om, se teme de linişte, deoarece în linişte nu îşi va mai putea expune arsenalul de înșelăciune, aroganță, cereri şi capricii: ea va fi paralizată şi amorţită, nu îşi va putea găsi condiţii favorabile ca să-şi pună planurile în aplicare. Liniştea este asemenea unei uşi deschise către regiunile cereşti, iar personalitatea, plină mereu de proiecte egoiste, vrea să muşte, să se revolte, să se răzbune; ea simte că liniştea îi poate aduce sfârşitul, că va capitula, că va lăsa locul altcuiva şi tocmai de aceea nu vrea să cedeze!.

Când simte cea mai mică jignire, în loc să rămână liniştită, îi spune omului: „Nu te lăsa, muşcă şi omoară!”. Sfaturile ei aduc mereu războiul, în timp ce, individualitatea spune: „Aşteaptă puţin, roagă-te pentru aproapele tău, trimite-i gânduri bune şi astfel îţi vei mai face un prieten, căci omul se mai poate şi schimba; altminteri îţi vei face un duşman...Nu fii îngrijorat, căci nimeni nu te poate distruge, veşnicia îţi stă în faţă, încearcă numai să răspândeşti în jurul tău mai multă lumină şi iubire!”. Iată ce ne sfătuieşte individualitatea. Dar personalitatea, cu întregul ei cortegiu de zgomote, insistă zi şi noapte, încât omul nostru cel naiv îşi spune: „Ei bine, trebuie să o urmez”.

De aceea, în toate şcolile iniţiatice se poate observa că meditaţia, concentrarea, rugăciunea au un singur scop: să reducă locul personalităţii, oferind individualităţii, adică spiritului, posibilităţi din ce în ce mai mari de exprimare.

Personalitatea nu îndrăgeşte liniştea. ...Dar ce înseamnă liniştea?. Să luăm exemplul unui adolescent: el se înflăcărează repede, totul se dezlănţuie în el, furtuni, zgomote, uragane. De aceea latura divină, nu se poate dezvolta. Dar odată cu trecerea anilor, liniştea începe să apară, arătându-şi calităţile ce înainte nu se puteau exprima. Priviţi ce se întâmplă cu vegetaţia aflată în sânul naturii: uneori florile înfloresc înainte de vreme, adică înainte de sfârşitul iernii; totodată, după o noapte geroasă, ele mor imediat. Forţele şi energiile plantei se pot dezvolta numai în condiţii favorabile. La fel se petrec lucrurile şi în viaţa omului: el nu va asculta vocea îngerilor cât va fi scuturat de furtuni şi uragane. Calităţile îşi află teren de încolţire şi înflorire numai atunci când patima încetează. Vă pot da un argument şi mai puternic, luat din geologie, dar valabil şi pentru evoluţia fiinţei omeneşti. La origini, pământul era format din materiale în stare de fuziune, iar viaţa pe care o cunoaştem nu era posibilă. După milioane de ani, procesul de răcire a scoarţei terestre a început pe alocuri, permiţând apariţia unor specii de plante şi animale; dar periodic, violente erupţii vulcanice ştergeau totul în calea lor. Cataclismele au devenit mai puţin violente şi mai rare în ziua în care scoarţa pământului a devenit suficient de groasă, condiţiile atmosferice sau mai stabilizat iar specii întregi de plante, apoi de animale, au apărut, culminând cu apariţia omului. Iată un exemplu foarte instructiv. Deci atunci când întâlnesc un om care se

găseşte încă în starea în care se afla pământul în trecutul îndepărtat, eu îi spun: „Dragul meu, spiritele luminoase nu pot sălășlui în tine, fiindcă nu le oferi condiţiile necesare. Ele nu vor veni decât atunci când te vei uşura puţin, când vei reuşi să te detaşezi”.

Vedeţi dar cât de clare şi limpezi sunt lucrurile; lucraţi ca să introduceţi în voi liniştea interioară, căci în această linişte, în absenţa pasiunilor, latura divină va putea să încolţească şi să înflorească cu virtuţiile, frumuseţea şi lumina sa. Dar până să ajungeţi acolo, să nu vă aşteptaţi la lucruri mari... deoarece locuitorii din înalt nu îşi vor găsi sălaş pe un teren veşnic schimbător, gata să se afunde!. Să luăm exemplul unui mare artist, al unui adevărat clarvăzător, al unui matematician de geniu. Fiecare dintre ei este înzestrat cu har. Dar ce este harul? O entitate ce s-a instalat într-o fiinţă ca să o ajute, lucrând prin intermediul ei. Bineînţeles, niciodată psihologii nu vor admite că talentele şi înzestrările sunt entităţi care locuiesc în fiinţa omenească. Şi totuşi dovada că nu oamenii fac minuni, ci entităţile care îi străbat, este faptul că aceste talente pot pierde. Mulţi au trăit această experienţă, ducând o viaţă dezordonată. Vreţi să atrageţi entităţi superioare care să vă aducă şi har şi virtuţi?. Atrageţi liniştea şi armonia în fiinţa voastră, căci numai în asemenea condiţii aceste entităţi se vor putea manifesta. Ele vă aşteaptă şi văzând o fiinţa care a reuşit să pună ordine înlăuntrul ei, se instalează cu bucurie în ea ajutând-o şi ajutându-i şi pe alţii prin intermediul ei!. Da, nici acest lucru nu îi cunoaşteţi. Deci, ar trebui să păşim în această direcţie, lăsând deoparte hărmălaia, agitaţia şi haosul!.

Dacă oamenii ar fi fost instruiţi în aceste adevăruri iniţiatice, câte lucruri nu s-ar fi putut transforma în

fiinţa lor!. Liniştea trebuie înţeleasă ca o condiţie prealabilă ce ne permite să eliminăm toate necazurile, toate dezacordurile. Deci în această linişte plină de armonie, observăm că ceva începe să vorbească. O numim Vocea Domnului, suava voce dumnezeiască ce ne previne, ne ghidează, ne protejează... Dacă omul nu o aude, înseamnă că face prea mult zgomot, nu numai în. plan fizic ci şi în gândurile şi sentimentele sale. Dar atunci când se linişteşte, această voce Numai această voce poate da explicaţii, tocmai de aceea este numită vocea liniştii Multe cărţi ale înţelepciunii orientale poartă acest titlu. Atunci când un yoghin îşi calmează toate simţurile, oprindu-şi chiar şi gândul – căci şi gândul face zgomot în manifestările sale - atunci el ajunge să asculte această voce care este vocea naturii sale divine.

Cap. 9 - Omul îşi va găsi împlinirea atunci când îşi va sluji natura sa superioară

I.

Problema personalităţii şi a individualităţi ne urmăreşte întreaga viaţă şi nu numai aici, ci şi în numeroase reîncarnări. Căci în multe momente ale vieţii sale, crezându-se inspirat, omul nu este de fapt decât o pradă în ghearele personalităţii ce îl împinge în cele mai mari nenorociri.

Individualitatea încearcă să îl prevină de consecinţele faptelor sale, de accidentele ce pot surveni, dar omul nu o ascultă, ba chiar o aduce la tăcere De aceea, prima noastră lucrare este aceea de a ne supraveghea fără încetare: în faţa fiecărei idei, a fiecărei dorinţe ce ne pot străbate fiinţa, trebuie să ne oprim şi să îi analizam natura... Da, trebuie să

cunoaştem natura fiecărui impuls, ca să putem înţelege încotro ne va călăuzi. Din nefericire, mulţi oameni nu sunt obişnuiţi cu această străduinţă: ei se lasă călăuziţi de primul impuls, cad pradă jocului personalităţii, întâlnind numai deziluzii şi remuşcări. Cât aţi fi de înspăimântaţi, dacă aţi putea pătrunde în inima oamenilor sau dacă le-aţi putea asculta intimităţile!. Eu mă înspăimânt adesea de toate cele ce mi se povestesc, ajungând la concluzia că oamenii nu au cunoştinţe corecte despre cele două naturi ce se exprimă în ei.

Oamenii sunt împinşi să-şi satisfacă toate poftele josnice, crezând că vor avea mari avantaje de aici. Nicidecum, ei lucrează pentru alţii, dar nu înţeleg decât la sfârşit, atunci când totul este pierdut: când şi-au pierdut forţa, bucuria, inspiraţia, în sfârşit, există entităţi invizibile necunoscute de om care vin, fără încetare, să se hrănească pe socoteala lui. În ziua în care va realiza, el va înţelege că întreaga viaţă a muncit pentru alţii şi nu pentru sine însuşi, adică pentru natura sa divină care ar fi putut să se îmbogăţească şi să înflorească fără încetare. Dar cine sunt „alţii”?, îmi trebuie mult timp să vă explic: există atâtea entităţi care au interesul să se hrănească pe socoteala noastră!. Generaţii întregi au lucrat să le satisfacă, iar acum noi primim această moştenire, tragem după noi multe din aceste creaturi care profită pe seama noastră. Dimpotrivă, există alte creaturi ale lumii invizibile pentru care putem lucra fără încetare, câştigând noi înşine, căci fiecare din străduinţele noastre pentru mulţumi rea şi satisfacerea acestora constituie patrimoniul nostru, bogăţia şi forţa personală ce cresc continuu.

Aceia care ştiu să se observe, pot să o constate: după ce şi-au satisfăcut anumite dorinţe, ei realizează că şi-au pierdut ceva din forţa, din liniştea şi luciditatea lor; este dovada că alţii au profitat în locul lor. .Dacă aţi fi clarvăzători, câte lucruri aţi putea vedea!. Lucraţi pentru milioane şi milioane de entităţi care vă fură energiile. Vă imaginaţi că tot ceea ce faceţi sub impulsul personalităţii, o faceţi pentru voi înşivă, şi pentru aceasta insistaţi atât de mult. Dacă aţi putea şti că lucraţi pentru alţii, vizibili şi invizibili, care vă împing şi vă joacă, nu aţi mai fi atât de operativi şi hotărâţi. Aici este toată subtilitatea problemei: să ştii când să lucrezi pentru tine şi când pentru alţii, diferiţi de voi, entităţi inferioare sau spirite ale familiei care vă pregătesc ruina. Trebuie să vă străduiţi să dominaţi toate aceste entităţi, reducându-le la tăcere, altfel veţi fi domesticiţi, asemenea animalelor.

Da, haideţi să privim animalele. Unele trăiesc în libertate, în pădure, în vreme ce altele, sărmanele, cum ar fi caii, boii, cămilele, câinii, lucrează la un stăpân care le exploatează. Nici noi nu suntem liberi: stăm sub stăpânirea unor alte forţe, cheltuindu-ne energiile în folosul lor.

Odată m-am întâlnit cu un scriitor care se credea cineva, fiindcă scrisese două sau trei romane. Îi explicam problema celor două naturi, inferioară şi superioară, iar el, auzind că există în lumea invizibilă creaturi care ne exploatează, care ne folosesc aşa cum ne folosim noi de animale, a exclamat furios: „Cum aşa?. Dar nu este posibil!”. L-am privit îndelung, spunându-mi ca nu este prea perspicace pentru un scriitor, el neînţelegând că, ceea ce putem face noi cu animalele, o pot face şi alţii cu noi. Oamenii pun animalele la treabă, le vând pielea şi carnea, fără să se

întrebe niciodată dacă au într-adevăr acest drept. Oh, daca animalele ar putea fi întrebate vreodată, ele s-ar plânge, fără îndoială, de nedreptatea şi cruzimea oamenilor. Dar oamenii găsesc că totul este normal. Atunci, de ce nu ar exista şi alte fiinţe care să acţioneze asemenea nouă?. Este logic: ei ne folosesc. Ne hrănesc puţin, apoi ne pun la treaba pe ogoarele lor, pentru proiectele lor, făcând din noi simple instrumente de lucru ce le stau la dispoziţie.

Dacă am putea şti ce înseamnă lumea invizibilă!. Există tot felul de naţionalităţi, de populaţii şi triburi iar unele se agaţă de oameni, aşa cum oamenii se agaţă de anumite animale, punându-le la muncă, vânzându-le, hrănindu-se cu ele sau chinuindu-le: este acelaşi lucru. Iată o lumină nouă ce va fi dată mai târziu omenirii; pentru moment, voi sunteţi beneficiarii ei.

Din nefericire, este greu să-i faci pe oameni să înţeleagă că trupul tor fizic (stomacul şi sexul) nu se identifică cu ei. Bineînţeles, acesta trebuie hrănit, asemenea calului din grajdul nostru, dar nu cu multa mâncare şi mai ales nu trebuie să ne identificăm cu el. Judecaţi, gândiţi şi astfel veţi realiza, în toate ocaziile vieţii, când acţionează personalitatea şi când individualitatea. Pentru moment, nu aveţi încă acest discernământ, dar într-o bună zi lumina va veni şi veţi observa că aţi pierdui tot: timpul, forţele, energia „depozitându-vă banii într-o bancă falimentară ce v-a dus la prăbuşire”.

Să luăm ca exemplu problema sexualităţii. Când daţi frâu liber unei iubiri strict fizice, sexuale, personale şi egoiste, veţi simţi că organele nu vă mai ascultă, funcţionând independent de voi, iar voi veţi deveni neputincioşi in faţa lor, neputând schiţa vreun gest, Constataţi faptele şi atâta tot!. Deci alte forţe se

folosesc de voi, vă_ iau totul, iar vouă nu vă rămâne decât rolul de observatori ai fenomenului... În timp ce, în cazul iubirii spirituale, veţi realiza că vă exprimaţi voi înşivă, adică sufletul, spiritul şi individualitatea voastră se pot hrăni, şi nu alte forţe din jurul vostru. Poate că aţi întâlnit numai o privire, o vorbă, o prezenţă, un parfum sau un refren muzical, dar vă simţiţi fericiţi, dilataţi, identici cu voi înşivă, căci natura voastră superioară s-a hrănit, neprihănită, respirând aceste lucruri subtile şi nu alte forţe ce vă străbat trupul fizic.

Din nefericire, oamenii nu vor să se observe, hrănindu-se, bând şi distrându-se, pentru că trupul lor fizic este satisfăcut, deci şi ei, în întregul fiinţei lor ar fi satisfăcuţi. Ei nu observă golul din sufletul şi spiritul lor. Dacă nu s-ar fi identificat cu personalitatea lor, chiar în prezenţa corpului lor fizic, dormind sau sforăind, ei ar fi observat că sufletul, spiritul şi individualitatea lor nu au primit nimic, aflându-se mereu într-o stare de căutare.

Dar ca să înţelegeţi ceea ce vă spun, trebuie ca voi înşivă să ajungeţi la un anumit grad de evoluţie. Dacă veţi vorbi despre o concepţie spirituală a iubirii unor oameni senzuali şi primitivi, ei vă vor răspunde: „Dacă nu ne vom satisface nevoile sexuale, vom muri. Numai aceasta ne mai ţine în viaţă”. Desigur, aceasta dă viaţă rădăcinii, dar florile vor muri în înalt... Deci totul depinde de persoană şi de gradul ei de evoluţie.

II.

Dacă aruncăm o privire asupra majorităţii oamenilor, dacă le observam viaţa şi stilul de lucru, idealurile şi scopurile existenţei, ce am putea observa?. Toţi încearcă să se descurce, ca să-şi satisfacă

dorinţele şi ambiţiile, fără să-şi pună vreodată problema asupra calităţii acestora. Aţi întâlnit mulţi oameni care s-au adresat astfel Domnului: „Oare sunt eu în acord cu proiectele Tale, Doamne?, îţi împlinim voinţa Ta sau pe a noastră?. Ce părere ai despre noi?. Cum am putea lucra ca să Te slujim mai bine?”... Nu, foarte puţini oameni şi-au pus aceste întrebări.

Personalitatea este tocmai natura din om care îl împinge pe acesta „să-şi trăiască viaţa”, făcându-şi planuri după voinţa ei. Da, aceasta este personalitatea şi lumea întreagă se apleacă să o satisfacă, fără să se întrebe dacă nu există şi alte proiecte importante de îndeplinit, poate de mii de ori mai importante şi mai măreţe. Dimpotrivă, natura superioară caută să cunoască proiectele Cerului cu dorinţa de a le îndeplini, în acel moment, întreaga viaţă se schimbă: omul încetează să se mai conducă după slăbiciunile sale, după poftele şi iluziile sale, plecând pe o altă cale, ce corespunde proiectelor Domnului, trăind adevărata viaţă!.

Bineînţeles, este greu să cunoşti proiectele Divinităţii în privinţa omului. Dar trebuie să I le cerem!. Chiar dacă nu le intuim, trebuie să O implorăm, spunând: „Doamne, nu ajung să înţeleg, fă tot ce trebuie ca să mă îndrepţi pe calea cea bună, împinge-mă, chiar fără să ştiu, ca să-Ţi împlinesc voinţa. Serveşte-te de mine, foloseşte-mă, găseşte-ţi sălaşul în mine”.

Uneori, nu putem sesiza voinţa Domnului într-un anumit moment temporal. Desigur, cunoaştem direcţia generală: binele, dezinteresul, sacrificiul, iubirea, abnegaţia, bunătatea, generozitatea... Dar în multe cazuri, nu putem cunoaşte exact voinţa Domnului; deci, lipsindu-ne clar-vederea şi luciditatea, trebuie să

spunem: „Doamne, împlineşte-ţi voinţa, chiar împotriva voinţei mele; călăuzeşte-mă acolo unde vrei”. Uneori, împlinim orbeşte proiectele Cerului. Apoi, când reflectăm la ceea ce am făcut, ne mirăm şi spunem: „Oare ce forţă s-a folosit de mine?. I-am salvat pe toţi, crezând că fac rău şi iată că acest rău a devenit, de fapt, cel mai mare bine!”... Nu toţi oamenii sesizează foarte clar utilitatea faptelor lor.

Acum, trebuie să imploraţi Cerul sa accepte să se folosească de voi. Spuneţi: „în sfârşit, am înţeles: nu este nimic de făcut cu natura inferioară. Ea este încăpăţânată şi hrăpăreaţă, eu nu o pot schimba. Oh, entităţi cereşti, după ani de zile am înţeles că nu pot face nimic cu ea, căci este limitată, oarbă, răuvoitoare. Vreau să o înlocuiesc şi trimiteţi-mi creaturile cele mai minunate, cele mai desăvârşite. Fie ca acestea să se instaleze în mine, călăuzindu-mă şi instruindu-mă întreaga viaţă, astfel ca planurile voastre să se împlinească, chiar împotriva voinţei mele”.

Iată una dintre cele mai puternice rugăciuni de pe pământ. Toate celelalte conţin cel puţin un element personal, un interes sau un calcul, în timp ce în aceasta, vă jucaţi întreaga viaţă pe o carte, spunând: „Iată, Doamne că sunt gata să mor, îmi poţi lua viaţa, poţi să mă faci să dispar, dar trimite-mi entităţi cereşti ca să-mi înlocuiască natura inferioară”. Cerul va fi obligat să vă asculte rugăminţile, căci voi daţi, oferiţi ceva, plătind în acelaşi timp pentru serviciul cerut. Da, trebuie să plătim chiar şi Cerului pentru a putea obţine ceva. Nimic nu este gratuit. Vă înşelaţi crezând că veţi obţine binecuvântările Cerului, continuându-vă nebuniile şi distracţiile.

Există mulţi oameni pe pământ care se roagă ca să obţină numai avantaje materiale şi evident,

rugămintile nu le sunt îndeplinite. Dar dacă vă oferiţi sufletul, cerând înţelepciunea, iubirea, pacea... cei de sus sunt gata să vă dea totul, aşa cum se întâmplă la casa de amanet!. Vă amanetaţi ceasul, inelul sau vreun bibelou şi primiţi ceva bani în schimb. Totul este o reflectare : ceea ce este jos, se aseamănă cu ceea ce se află în înalturi.

De azi înainte, întrebaţi Cerul: „Poate că ai alte planuri cu mine... Poate că, de la naştere, nu am făcut decât să-ţi tulbur planurile, să-ţi stric proiectele...” şi cereţi-i iertare, implorându-l să vă trimită entităţi cereşti care să vă poată călăuzi paşii.

Şi astfel, primind din lumina înaltului, vă veţi putea descurca mult mai bine. Dar dacă nu veţi aplica regulile şi preceptele divine, dacă vă veţi satisface numai natura inferioară, nu trebuie să vă legănaţi în iluzii: chiar dacă mulţimea vă va aplauda pentru vreun succes obţinut într-un domeniu oarecare, veţi rămâne păcătoşi. Lăsaţi deoparte mulţimea, căci ea este oarbă, nu cunoaşte adevărata valoare a lucrurilor; chiar dacă vă poartă în triumf sau aruncă cu pietre, ea nu trebuie să constituie un criteriu de valoare absolută, ci numai voi înşivă trebuie să vă găsiţi propriile repere.

Dacă lucraţi în slujba Cerului, pentru adevăr şi pentru lumină, pentru Împărăţia Domnului, orice vi s-ar întâmpla, oricum aţi fi trataţi, nu trebuie să vă temeţi sau să vă descurajaţi: vă aflaţi cu siguranţă pe calea cea bună. Dacă veţi da înapoi, aceasta înseamnă că aţi avut interese personale: nu doriţi să riscaţi deloc pentru adevăr, ci numai pentru voi înşivă. Toţi aceia care au lucrat pentru adevăr, pentru împlinirea măreţelor proiecte ale Divinităţii, nu sau temut niciodată, orice li s-ar fi întâmplat. Ei puteau să fie persecutaţi, aduşi în ghearele morţii, dar surâdeau şi

deveneau nemuritori, primind din veşnica slavă, după cele îndurate în planul fizic.

Mulţi oameni se cred stăpânii Adevărului: ei aplaudă şi aprobă tot ce le trece prin cap, desconsideră tot ceea ce nu corespunde fabulaţiilor lor. De câte ori nu am constatat-o!. Nu lăsăm nici o iotă din spusele noastre, le întărim şi le apărăm, ca şi cum de aici ne-ar veni salvarea. Toţi îşi apără convingerile şi vechile concepţii prăfuite de timp. Dar eu văd valoarea cuiva tocmai prin faptul că renunţă complet la altceva, lăsând loc liber unei filozofii divine. Şi voi ar trebui să procedaţi la fel. Dacă vreţi să evoluaţi, trebuie să renunţaţi, mai întâi, la multe noţiuni greşite, adaptându-vă şi conformându-vă acestei filozofii divine.

Cap. 10 - Cum să înlesnim exprimarea naturii superioare în noi înşine şi în ceilalţi

I.

Toţi oamenii îşi imaginează, visează, doresc... Şi pentru că toţi îşi imaginează, cred că au înţeles şi ce este imaginaţia. Nu, adevărata imaginaţie, cea pe care Iniţiaţii au conceput-o, este o facultate formatoare ce permite realizarea în plan material a tuturor aspiraţiilor noastre.

Imaginaţia poate fi comparată cu o femeie: imediat ce a dobândit germenele dat de bărbat, ea îşi începe lucrarea, îl şlefuieşte şi aduce pe lume un copil al cărui caracter corespunde naturii germenului. Imaginaţia produce, asemenea femeii, ceea ce îi dam şi dacă sunteţi capabili să vă controlaţi imaginaţia, orientând-o spre lumi şi entităţi sublime, ea devine capabilă să capteze realităţile acestor lumi, să le reţină în sine şi

să se pună la lucru ca să le împlinească. Fiecare fiinţă omenească îşi are consoarta sa: aceasta este imaginaţia sa, dar neştiind cum să lucreze cu ea, aduce pe lume numai monştri. Dacă ar fi fost vigilentă, dacă s-ar fi priceput cum să lucreze cu ea, aceeaşi femeie - adică imaginaţia - i-ar fi dăruit copii de geniu. Fructul nu poate să se asemuiască decât cu sămânţa din care a provenit.

Puterea imaginaţiei este imensă şi dacă nu obţineţi decât rareori rezultate apreciabile, înseamnă că nu sunteţi fideli lucrării ce aţi început-o. Vreţi să vă dezvoltaţi şi să puneţi în practică anumite virtuţi, dar cum nu aţi învăţat să vă stăpâniţi impulsurile haotice, acestea se vor folosi de imaginaţia voastră, distrugând ceea ce aţi construit cu migală. Ca să obţineţi împlinirea dorinţelor voastre divine, trebuie să lucraţi într-o manieră conştientă, inteligentă, organizată. În realitate, orice dorinţă, bună sau rea, nu va rămâne fără rezultat; când vă veţi dori ceva, această dorinţă se va realiza instantaneu, într-o lume formată dintr-o materie subtilă, invizibilă, iar realizarea ei în planul fizic cere timp, uneori ani şi chiar veacuri, până atunci când ea va deveni tangibilă şi vizibilă. Dacă aveţi răbdare să vă concentraţi asupra aceleiaşi idei, până când imaginaţia o va condensa, ea va deveni într-o bună zi vizibilă şi tangibilă. Căci imaginaţia atrage obligatoriu elementele corespunzătoare gândurilor şi dorinţelor cu care este hrănită; ea ştie să le caute în adâncul oceanului sau în înaltul cerului, le acumulează şi într-o bună zi, aceste gânduri şi dorinţe se vor materializa, se vor concretiza, în materie.

Nu este minunat să ştim că tot ceea ce ne-am dorit, se va împlini într-o bună zi?. Deci imaginaţi-vă că sunteţi perfecţi, plini de virtuţi şi în acest fel vă veţi

grăbi calea spre propria perfecţiune. Omul va rămâne legat de straturile inferioare ale evoluţiei, atât timp cât se va identifica cu imaginea sa momentană, căci această imagine prozaică, mediocră, despre sine însuşi acţionează asupra lui, împiedicându-i evoluţia. În vreme ce, dacă el îşi va construi o imagine minunată despre sine însuşi, obişnuindu-se să se concentreze asupra ei, această imagine va acţiona asupra lui, producându-i alte vibraţii şi elanuri, căci omul va dori să atingă această imagine, făcând astfel progrese; altfel, el va stagna şi nu îşi va cunoaşte propria realitate.

Vă veţi întreba: „Care realitate? Realitatea este aceasta în care mă găsesc!”. Ah nu, această realitate nu este încă aievea, este o iluzie. Adevărata realitate este cea ideală ,divină, unică şi singura realitate. Restul nu este decât iluzie şi minciună. Nu putem cunoaşte realitatea decât idealizând, divinizând toate fiinţele în noi înşine. Hinduşii numesc aceasta Jnani-Yoga. Jnani-Yoga nu este altceva decât un proces de idealizare.

Discipolul începe căutarea de sine, căci vrea să ajungă spre culmi, împreună cu Dumnezeu spunând: „Eu sunt El”, sau cum se exprima Iisus: „Tatăl Meu şi cu mine, una suntem”. Discipolul îşi caută natura sa divină, adevărata sa fiinţă. Creându-şi despre sine o imagine ce îmbrăţişează perfecţiunea, hrănind-o şi întărind-o, el se va perfecţiona, căci imaginea va pătrunde încet-încet în el însuşi.

Imediat ce o fiinţă va reuşi să-şi formeze această imagine divină despre ea însăşi, aceasta va influenţa în bine întreaga creaţie - pietre, plante, animale, natura întreagă - fiindcă fiinţa noastră va emana raze, forţe,

vibraţii ce acţionează favorabil, aducând cu ele ordinea, echilibrul şi armonia.

Mulţi oameni doresc să fie iubiţi şi câte nu fac pentru aceasta! Dar, din nefericire, ei nu fac eforturi decât în exteriorul lor, negândindu-se că, pentru a cere iubirea, trebuie să-ţi schimbi vibraţiile, făcându-le mai dulci, mai uşoare, mai armonioase, acest lucru nefiind posibil decât atunci când am creat deja în noi o imagine divină.

Acum, nu trebuie să uitaţi că ceea ce v-am spus aici este un exerciţiu şi, sub pretext că v-am sfătuit să vă creaţi despre voi o imagine perfectă, vă puteţi închipui imediat că aţi şi atins perfecţiunea; nu, veţi deveni imediat ridicoli şi de nesuportat pentru alţii. Trebuie să lucraţi asupra imaginii voastre divine din înalt, dar fără să vă închipuiţi că sunteţi deja o divinitate aflată în trecere pe pământ. Cei din jurul vostru vă vor spune fără îndoială: „Uite-1 şi pe ăsta, se crede perfecţiunea întruchipată şi nu este decât un idiot!”.

Deci indiferent ce lucrare măreaţă faceţi asupra voastră înşivă, continuaţi să vă purtaţi modest şi simplu cu ceilalţi, fără să provocaţi în ei reacţii negative. Imaginaţi-vă că sunteţi frumoşi, luminoşi şi surâzători, că împliniţi voinţa Domnului, că înotaţi în lumină, că vă regăsiţi pe voi înşivă într-un trecut îndepărtat, lângă Dumnezeu, gândindu-vă la viitor :că veţi deveni perfecţi ... dar conştienţi încă de faptul că acest lucru nu s-a produs deocamdată şi în planul fizic.

Toată măreţia şi bogăţiile ce le posedăm în înalt trebuie să coboare şi să se concretizeze în planul fizic, astfel ca să putem realiza împărăţia Cerului şi pe pământ. Cerul reprezintă tot ceea ce este frumos şi perfect în lumea ideilor şi trebuie să îl coborâm pe

pământ, adică în trupul nostru, înlocuind toate particulele corpului nostru fizic cu particule indestructibile, cristaline, nemuritoare. Iată o lucrare măreaţă pe care aproape nimeni nu o concepe şi nu o realizează, şi care totuşi este singura care merită toate strădaniile spre împlinire.

II.

Cei mai mulţi oameni s-au obişnuit sa observe numai partea negativă a fiinţelor şi a lucrurilor. Acela care descoperă cele mai multe din greşelile vecinului, trece drept o mare inteligenţă. Ah bine, eu v-aş spune contrariul, faptul că omul cel mai inteligent este acela care se străduieşte să descopere partea bună a semenilor săi. Mulţi îmi vor reproşa că, având această atitudine, se vor expune capcanelor şi vor plăti scump, căci adâncul naturii umane este întunecat şi rău; de ce ne-am amăgi cu iluzii, doar religia ne învaţă acelaşi lucru?. Nu, v-aş spune că nu aţi studiat cum trebuie problema; este adevărat, omul posedă o natură inferioară pe care o vedem foarte des manifestându-se. Dar el posedă şi o natură superioară, iar manifestările ei le vedem mai rar, dar aceasta există şi oricând poate apare să se exprime dacă îi oferim condiţiile necesare.

Dacă tragem concluzia absolută că fiinţa umană este întunecată şi rea, niciodată nu vom putea pregăti terenul pentru manifestarea naturii sale divine. Să nu credeţi că înţeleptul nu vede latura negativă a celor pe care îi întâlneşte; o vede chiar prea bine, căci el are ochii bine dezvoltaţi, dar nu se opreşte numai asupra ei, aşa cum alţii o fac, ştiind că nu poate ajuta pe cineva numai dacă ţine cont de defectele şi viciile sale.

Ba dimpotrivă, cu această atitudine le-ar agrava şi mai mult.

Un înţelept ştie că bărbaţii şi femeile sunt fiii şi fiicele Domnului, el se opreşte asupra acestui gând, preţuindu-şi semenii plecând de la această idee. El face o lucrare creatoare asupra lor, transformându-i şi făcându-i fericiţi pe ei şi pe sine însuşi. Credeți-mă că aceasta este singura modalitate de comportament în raport cu ceilalţi: să cauţi să le descoperi calităţile, virtuţile, bogăţiile interioare, concentrându-te asupra lor. Da, deseori aceste aspecte sunt atât de bine ascunse într-o fiinţă, încât nici aceasta singură nu le poate bănui. Trebuie să ne obişnuim să privim în adâncul unei fiinţe umane, în loc să ne oprim asupra aspectelor superficiale şi vizibile ce ne pot înşela enorm.

Este foarte uşor să descoperi greşeala. Dar ca să poţi observa anumite virtuţi ascunse şi nemanifestate încă într-o fiinţă, ai nevoie de o adevărată ştiinţă. Fiecare dintre voi are în interiorul fiinţei sale calităţi divine ce aşteaptă momentul să se exprime, iar eu tocmai cu acest lucru mă ocup, caut în voi toate aceste calităţi ce nu au apărut încă. Astfel, eu lucrez asupra voastră şi a mea şi astfel ar trebui să lucraţi şi voi, hrănind gânduri sfinte, unii pentru ceilalţi. Hrănind aceste gânduri sfinte, încetaţi să mai priviţi nişte detalii nesemnificative, oprindu-vă numai asupra principiului divin din fiinţă. Da, de ce să nu nutrim sentimente sfinte pentru tot ceea ce este divin, nemuritor şi veşnic în om?. Astfel veţi face o lucrare pozitivă în voi înşivă, ajutându-i şi pe alţii, în timp ce, dacă vă veţi ocupa prea mult de defectele lor, vă veţi face rău, căci vă veţi hrăni cu murdării, împiedicându-i şi pe alţii să evolueze. Câtă neştiinţă!. Credem că îi

putem ajuta pe alţii subliniindu-le defectele, dar în realitate stârnim tocmai contrariul.

Oamenii sunt răi şi cruzi, puteţi spune orice despre ei, dar acesta nu constituie un motiv ca să-ţi petreci viaţa observând şi vorbind numai despre aceste lucruri. Desigur, trebuie să deschideţi bine ochii, dar aceasta constituie numai jumătate din grija ce trebuie să o aveţi. Dacă cineva este gata să vă fure sau să vă ruineze, poate că este mai bine să îl întâlniţi, dar nu trebuie să vă opriţi aici, ci trebuie să vă spuneţi: „Sărmanul, este aşa cum îl vedem fiindcă nu a avut timp să se dezvolte, dar dacă mă voi concentra asupra spiritului său, asupra Divinităţii care se găseşte în fiinţa sa, el se va putea schimba într-o bună zi”. Aceasta este lucrarea pe care un Maestru o face asupra discipolilor săi, grăbindu-le evoluţia.

Este foarte clar faptul că, dacă nu iubiţi pe cineva, fiindcă v-a înşelat sau v-a jignit, vă va fi foarte greu să descoperiţi scânteia divină care locuieşte în acea persoană. În schimb, dacă îl iubiţi, nu vă va fi prea greu, căci persoana în cauză este deja o divinitate pentru voi. Problema se pune atunci când nu iubiţi pe cineva şi trebuie să aveţi o metodă de lucru pe care o folosiţi conştient, cunoscându-i rezultatele pozitive. Dar pentru aceasta, nu trebuie să trăim exclusiv în sentimente şi emoţii, trebuie să judecăm, să ne controlam şi să ştim că, oprindu-ne veşnic asupra defectelor unei persoane, ne vom coborî la nivelul ei, vom ajunge chiar să atragem în noi aceste defecte, până în ziua în care o vom depăşi în nedreptate, necinste sau viciu. Aţi criticat-o şi iată-vă coborâţi şi mai mult în negură!.

Ştiu că ceea ce vă spun nu poate fi acceptat încă. Dar în viitor, toţi vor învăţa să facă această lucrare a gândului, purtându-şi părinţii şi prietenii, fiinţele apropiate şi chiar şi pe duşmani, în regiunile mai înalte, tocmai prin această putere a gândului. Oamenii nu vor mai simţi nevoia să-şi denigreze şi să-şi murdărească semenii, aşa cum o fac acum. Da, în viitor vom încerca să ne oprim numai asupra naturii superioare, divine, a fiinţelor.

De altfel, atunci când vă referiţi la calităţile cuiva, chiar dacă le exageraţi puţin, în realitate nu o faceţi, deoarece aceasta se adresează unei anumite părţi a corpului său fizic. Adesea, vorbind despre cineva, vă referiţi la sex, la stomacul sau intestinele sale, sau pur şi simplu la picioarele sale (de multe ori nespălate!). Persoana respectivă este o divinitate. În Psalmi stă scris: „Voi sunteţi nişte dumnezei”. Dar dacă suntem dumnezei, de ce nu ne exprimăm ca atare?. Fiindcă aceştia sunt înmormântaţi, ascunşi pe undeva, în interiorul fiinţei noastre, sub straturi groase de impurităţi. Nu îi putem descoperi, dar ei există acolo şi tocmai pe aceşti dumnezei din noi trebuie acum să îi scoatem la iveală.

Cap. 11 - Reîntoarcerea omului în Dumnezeu

În general, cam ce spun oamenii, unii despre alţii?. „Ori el, ori eu... Dacă nu îl înşel eu, o va face el cu mine”... dacă nu îl voi distruge, mă va distruge el pe mine”. Evident, acolo unde domneşte legea junglei, în planurile inferioare ale existenţei, aceste lucruri sunt valabile. Dar dacă toate creaturile se sfâşie în junglă, în mlaştini şi în oceane, oare şi oamenii trebuie să le imite?. Găsim normal să ne distrugem unii pe alţii,

fiindcă anumiţi gânditori au spus că omul este un lup pentru om şi pe o anumită treaptă a evoluţiei creaturilor, egoismul, ura şi cruzimea sunt atotstăpânitoare. Dar cu cât urcăm spre planurile superioare, cu atât mai mult observăm manifestări ale iubirii, abnegaţiei şi sacrificiului. Pământul este un teren de luptă şi dezbinare; dar urcând spre Cer, luând ca simbol soarele, nu vedem decât iubire, lumină, pace. Toţi aceia care afirmă că universul este guvernat de legea junglei au dreptate, dar numai în ceea ce priveşte regiunile sale inferioare: în această afirmaţie găsim numai 50% din adevăr.

Niciodată nu trebuie să ne exprimăm la repezeală. Omenirea se desfată cu formule lipsite de adevăr care, odată propagate, pot produce mari daune. Aceia care le adoptă nu au observat şi existenţa unei alte naturi, extrem de generoasă şi de bună. Numai că, omul nu-şi cultivă această natură măreaţă, fiind subjugat de personalitatea sa care îl sfătuieşte mereu cum să îşi sfâşie semenii, înainte ca aceştia să o facă cu el. Da, acesta este raţionamentul dat de legea junglei.

Ce se va întâmpla, dacă el va dori acum să ofere primul loc naturii sale divine, care este somnolentă, străduindu-se din răsputeri pentru aceasta?. Tot ceea ce este cu adevărat rău în fiinţa sa va fi absorbit de către individualitate. Vă înşelaţi crezând că individualitatea nu se hrăneşte. Nu, ea se hrăneşte ca noi toţi. Dar ea transformă această hrană în lumină.

Să luăm un exemplu din domeniul nutriţiei. Atunci când un criminal, un răufăcător se hrăneşte, cum se face că tocmai această hrană, care este de natură divină, îi întăreşte răutatea şi pofta de distrugere? De ce nu îl f ace mai bun?... Fiindcă el şi-a transformat alimentele corespunzător cu propria sa natură. Deci

totul depinde de starea aceluia care mănâncă. Hrana asimilată de fiecare fiinţă se identifică cu fiinţa respectivă, cu starea ei. Un om rău nu se va ameliora prin intermediul hranei absorbite, ci va deveni şi mai rău; în vreme ce, un om bun va deveni şi mai bun, hrănindu-se. Fiecare creatură îşi transformă alimentele corespunzător naturii personale. Iată de ce Iniţiaţii spun următoarele cuvinte: „Doamne Dumnezeule, îţi dăruiesc viaţa, ia-mă ca victimă, ca pulbere, absoarbe-mă...” Ei ştiu prea bine că nu vor fi anihilaţi, nici nu vor dispare, ci Dumnezeu îi va transforma în propria Sa substanţă, ei devenind de aceeaşi natură cu Domnul.

Toţi adevăraţii spiritualişti au înţeles faptul că nimic nu este mai important decât să fii absorbit, mâncat sau înghiţit, de Divinitate şi se prezintă în faţa Ei prin forma sacrificiului. Dar oare câţi dintre ei au înţeles ce înseamnă, de fapt, sacrificiul?. Deja pronunţarea cuvântului le produce panică, căci el este mereu asociat cu ideea durerii şi a morţii. Acest lucru este valabil în regiunile inferioare: dacă omul este înghiţit de entităţile inferioare, atunci el este pierdut; dar dacă se oferă entităţilor cereşti, el se îmbogăţeşte, creşte, se înfrumuseţează, reînvie. Nu trebuie să te temi, trebuie să ai curajul necesar să-ţi dai ofranda Cerului, căci el va devora personalitatea până la ultima fărâmă, şi atunci veţi putea exclama: „Nu mai sunt eu (personalitatea), ci Hristos (individualitatea) este acela care se exprima prin mine, mă luminează şi îmi călăuzeşte paşii”.

Atunci când vă prezint aceste două noţiuni, personalitatea şi individualitatea, eu nu fac altceva decât să transpun sub o altă formă adevărurile biblice. Eu vorbesc despre aceleaşi realităţi, numai că o fac sub o altă formă de prezentare, puţin diferită.

Să fii mâncat de entităţile sublime, înseamnă să trăieşti o bucurie şi o stare de fericire ce nu se pot traduce în cuvinte. De aceea, în toate religiile pământului se spune că omul trebuie să se dea ca ofrandă Domnului prin sacrificiu. Aceasta este o imagine care ne arată că idealul spiritual al omului este acela de a fi absorbit de Dumnezeu, găsindu-şi pururea sălaşul în EL.

În vechile religii, exista obiceiul jertfirii animalelor şi uneori chiar şi al oamenilor. Vechiul Testament are multe menţionări despre masacre şi se spune chiar că fumul acestor sacrificii ajungea până la nările Domnului, ca un miros plăcut. Care era sensul acestor sacrificii?. Şi de ce, după venirea lui Iisus, nu boii, viţeii sau berbecii trebuiau sacrificaţi de om, ci animalele sale interioare, adică slăbiciunile, patimile, poftele nemăsurate şi senzualitatea sa?. Acesta este adevăratul sacrificiu: să poţi să transformi forţa brută în energie pură, luminoasă şi măreaţă.

De fiecare dată când facem ceremonia focului, eu vă arăt adevăratul sens al sacrificiului: toate crengile negre şi răsucite, lipsite de frumuseţe, dau prin ardere lumina şi căldura. Aceia care nu au înţeles şi nu doresc să se sacrifice pentru Domnul, vor rămâne asemenea unei bucăţi de lemn mort. Dar aceia care doresc să fie devoraţi de foc, de jocul sublim al iubirii divine, nu numai că nu vor muri, dar vor reînvia. Acesta este şi sensul cuvintelor lui Iisus: „Dacă nu veţi muri, nu veţi trăi”. Dar cum să murim?. De vreun glonte sau de vreo lovitură de pumnal?. Nu, evident nu!. Iisus nu se referea la moartea fizică; el vorbea despre moartea personalităţii din fiinţa noastră, în planul inferior al dorinţelor, viciilor şi pasiunilor, ca să putem începe să

trăim în planul superior al individualităţii. Atunci putem constata că individualitatea se hrăneşte cu adevărat.

De obicei, personalitatea se hrăneşte cu fiinţa noastră; cea mai mare dorinţă a ei este să ne prindă şi să ne devoreze. De douăzeci, de treizeci, de cincizeci de ori pe zi, ea ne înhaţă şi se hrăneşte pe pielea noastră; apoi, noi ne simţim slăbiţi iar ea, întărită, continuă să ne ţină piept. Dar dacă în acel moment vom chema în ajutor individualitatea, aceasta fiind la rândul ei înfometată, nu va mai rămâne nimic din personalitate!.

Vreau să vă fie foarte clară această idee. Niciodată nu vă veţi putea transforma personalitatea, natura voastră inferioară. Oricâte strădanii aţi depune şi indiferent ce veţi face, nu veţi reuşi. Singurul lucru pe care îl puteţi face, este acela de a oferi naturii voastre divine posibilitatea de a o absorbi şi de a o face să dispară.

V-am spus deja că natura inferioară este o emanaţie a naturii superioare.Ca să poată primi deplina cunoaştere a vieţii şi a universului, fiinţa umană a părăsit Paradisul unde trăia alături de Domnul, coborând în sânul materiei. Această coborâre - pe care o denumim involuţie - nu a putut fi făcută decât îmbrăcând corpuri din ce în ce mai groase: corpurile mental, astral şi fizic. Dar stă scris în destinul omului că, într-o bună zi, acesta se va reîntoarce în patria sa celestă, şi acest lucru este numit evoluţie: el îşi va părăsi corpurile inferioare, ca să trăiască numai în corpurile superioare (corpurile cauzal, budic şi atmic) şi atunci va deveni o divinitate, în acel moment, chiar şi pământul, a cărui evoluţie este paralelă cu cea a omului, îşi va pierde din greutate şi opacitate; el va

deveni transparent, strălucitor şi totul va reveni în sânul Veşniciei, ca să se poată topi în Ea...

Astfel ne instruieşte Ştiinţa Iniţiatică. Oh, dar acest lucru se va întâmpla în câteva milioane de ani, nu trebuie să vă speriaţi!. Nu va dispare mâine tot ce vedem. Nu, se va mai scurge ceva timp înaintea acestei dispariţii, încât veţi ajunge voi înşivă să vi-o doriţi cât mai rapidă!...

Ceea ce vă spun este în acord cu toate tradiţiile ezoterice şi religioase care ne învaţă că omul trebuie să redevină acela care a fost la origini... Pentru moment, el se găseşte undeva între Cer şi Infern ; el a hoinărit atât de mult, a schimbat atâtea stări şi sălaşuri încât nici nu mai ştie pe unde să o ia, uitându-şi vechea învăţătură, şi tocmai de aceea are nevoie de un ghid, de o călăuză. În trecutul îndepărtat, propria sa lumină îi era călăuză, dar acum el a pierdut-o şi nu mai ştie cum să se orienteze. Bineînţeles, auzim mereu istorii cu fiinţe de excepţie care şi-au putut păstra amintirea stării lor originare: ele ştiu de unde vin, încotro se îndreaptă, căci ele dispun de o lumină interioară călăuzitoare. Fiecare zi care se scurge poate mărturisi adevărul spuselor lor, de aceea convingerea şi siguranţa lor cresc, pe măsură ce observă că această lumină nu le-a înşelat niciodată.

Comparativ cu această minoritate de înţelepţi, majoritatea oamenilor se scaldă în nesiguranţă şi nelinişte: ei se întreabă care le este sensul vieţii, ce se va întâmpla cu ei după moarte, iar această mare incertitudine se răsfrânge în literatura şi arta ce o întâlnim la tot pasul. Multe din cărţile actuale distrug şi bruma de credinţă şi speranţă ce mai rămân în sufletele oamenilor!. Din nefericire, tânăra generaţie preferă aceste cărţi, în locul acelora unde fiinţe

luminoase şi-au descris toate trăirile şi şi-au povestit toate experienţele vieţii. Scriitori, filozofi şi savanţi neştiutori au făcut tot ca să stingă şi ultimele licăriri care mai existau în om, iar cei mai mulţi dintre oameni nici nu mai ştiu încotro s-o apuce. De aceea, o nouă cultură este necesară, ca să arate clar calea de urmat. Aceia care vor înţelege, se vor decide. Cât despre ceilalţi, este mai bine să-şi trăiască experienţele vieţii... şi vor înţelege mai târziu, căci vor fi obligaţi să o facă.

Pentru moment, tot ceea ce pot să vă mai spun este faptul că trebuie să mulţumiţi Cerului fiindcă vă găsiţi într-o Şcoală Iniţiatică, unde puteţi găsi răspuns la problemele voastre şi unde găsiţi metode de lucru ca să le rezolvaţi. Numai astfel vă veţi împlini mereu, iar fiinţa vă va fi încărcată cu virtuţi deosebite.

CUPRINS